

Szellemben és

igazságban

Abonyi Sándor

Abonyi Sándor

Szellemben és igazságban

Ez a digitális könyv több önálló írás egybeszerkesztett változata.
Az egyes írások a <https://keskenyut.wordpress.com> honlapon jelentek meg.

Tartalomjegyzék

Ábrahám a hitbeli példaképünk
Jézus befogadása
Elérhetőnek lenni az Úr számára
A helyes szellemi táplálkozásról
Szellemben és igazságban imádni az Atyát
A Szent Szellem szétválasztó munkája
Okos vagy bolond szüzek akarunk lenni?
A „nagy paráznához” vagy a „szent maradékhoz” tartozol?
Az Atya szeretete - „fiak” vagy „korcsok”
Csak jó fa teremhet jó gyümölcsöt
Sokaság, kihívottak, győztesek

A könyv egészében és az egyes részek önállóan is - változtatás nélkül - szabadon terjesztetők a szerző nevének és a honlap címének megadásával!

Ábrahám a hitbeli példaképünk

Az utóbbi időben sokszor eszembe juttatta az Úr Ábrahámot, hogy az élete sokkal inkább példa a számunkra, mint azt általában gondoljuk. Emlékszünk rá, mint hitbeli ősapánkra, de valójában sosem gondoljuk végig, hogy ez mit is jelent. Ábrahám az Ószövetség egyik meghatározó alakja volt, kimagasló személyiség Isten munkájában, aki Isten választott népének ősapja. Általában nem gondolunk rá, hogy Ábrahám élete milyen sok szempontból üzenet számunkra ma is. Az Újszövetségben 69-szer fordul elő Ábrahám neve, ahol nagyon sok hivatkozás van az életére, mint példaképre az újszövetségi hívők életére vonatkozóan.

Ábrahámra, mint *a hit példaképe*re mindenkinek a következők jutnak eszébe:

- egy saját népe közül *kihívott ember* volt,
- *a hit embere* volt és a hite tulajdonított neki igazságot,
- *határozott, személyre szóló ígéretei* voltak Istentől,
- *egy kihívott nép atyja*,
- *a tőle származó nép olyan nagy lesz, mint égen a csillag*,
- *benne megáldatnak minden nemzetek*,
- *élete és szolgálata Isten munkájában egy új kezdet, Ábrahám egy új ígéret örököse*,

Kevesen gondolnak azonban arra, hogy Ábrahám

- olyan ember volt, aki *látta a láthatatlant* és nem a láthatókra nézett,
- **sok ellentmondás közepette élte meg az életét**, amikor mindig szüksége volt a hitére, hogy az ígéretekre tekintsen és ne a látható körülményekre:
 - Isten sok nép atyjának nevezte őt, de a felesége Sára meddő volt,
 - egyetlen közös gyermekük született a sokaság ígérete ellenére, az is öreg korokban, amikor már biológiailag lehetetlen volt,
 - Isten azt kérte tőle, hogy az egyetlen fiát, aki a megígért örökség letéteményese volt áldozza fel - ez életének legnagyobb próbája volt,
 - Isten akarata az volt Ábrahám életében, hogy egyedül benne bízson, még a saját fiában sem, aki fizikálisan beteljesíthette volna az ígéretet,
 - Ábrahám egy kényelmes életet élő „városi emberként” - mindent maga mögött hagyva - jött ki a saját népe és rokonsága közül,
 - egész életében sátorban lakott és jövevény volt azon a földön, amit Isten örökségül ígért neki, de kereste az Istentől való *alapokkal bíró várost*,

- Ábrahámnak hatalmas ígéretei voltak Istentől, a saját életében - **látható szinten** - azonban **csak kevés teljesedett be belőle** (csak a leszármazottai életében):

- a sok nép ígérete ellenére csak egyetlen fia született Sárától,

- egész életében kereste az alapokkal bíró várost, de az nem teljesedett be.

- Ábrahám a jövő embere volt:

- voltak látásai és ígéretei,

- a jövőbeni reménység volt az életének az alapja és mozgató rugója, nem uralták le az életét a pillanatnyi (sokszor elég kritikus) körülmények.

- nem volt tökéletes ember, követett el ő is hibákat:

- volt, amikor elvesztette a hitét és nem tudta kivárni Isten ígéretének beteljesedését, hogy fia szülessen Sárától, és emberileg elébe ment Isten akaratának. Hágártól - Sára szolgálójától - született meg az első fia, Izmael (az arab nép ősapja); ennek azonban évezredekre kiható súlyos következménye lett,

- Ábrahám bátor volt, de volt, amikor a bátorsága csődöt mondott és letagadta, hogy Sára a felesége (húgának mondva őt), hogy így mentse a saját életét; Isten azonban ekkor is kegyelmes volt hozzá és kimentette Sárát a háremhölgy szerepéből.

- Ábrahám azonban nemcsak saját ígéreteit tartotta szem előtt, hanem érzékeny volt mások problémájára is:

- háborúba ment unokaöccse, Lót életének megmentéséért Sodoma, Gomora stb. királyai ellen,

- szívéen viselte a bűnös város, Sodoma sorsát is könyörögve az Úrnak, hogy ne pusztítsa el azt, ha legalább tíz igaz embert talál benne.

- Vén korában (Sára halála után) második feleségétől további 6 gyermeke született és 175 éves korában halt meg a jövő szempontjából óriási munkát végezve el.

Ha ezekre gondolunk, akkor a saját életünk harcait talán másként látjuk és Ábrahám élete sok dologban bátorításként szolgálhat számunkra.

Hiszem, hogy Ábrahám élete minden generáció számára követendő példa, hogy szakítani tudjanak a megszokott, kényelmes környezetük bálványimádó szokásaival és elkezdjenek valami teljesen újat egyedül Istenre és az Ő ígéreteire hagyatkozva. A kietlen pusztai környezetben bátran tudjuk megvívni mi is a hit és esetleg fizikai harcainkat is, ha folyamatosan az Istentől kapott személyes ígéretekre tekintünk.

Ha hibázunk, vagy elesünk, akkor sincs veszve minden, mert tudjuk, hogy az, aki elhívott minket be is fejezi bennünk az Ő jó munkáját, ezért mindig lehetőség van egy új kezdetre.

Isten nem nézi azt, hogy milyen korúak vagyunk. Megszólíthat öregkorban (75 évesen) is, mint Ábrahámot és kezdhet velünk is valami újat. Ez „garancia” egy hosszú életre is itt a földön, ha engedelmeskedünk neki, mert csak dolgunk végeztével halunk meg.

Fontos látnunk azt is, hogy csak az Isten kihívó szavának való engedelmességgel és a bálványimádó környezet elhagyását követően számíthatunk mi is személyes ígéretekre, amit **egy valódi hitbeli kilépés kell, hogy megelőzzön.**

Isten kihívása és ígérete Ábrahámnak:

*„És monda az Úr Ábrámnak: **Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, amelyet én mutatok néked. És nagy nemzetté teszek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel. És megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak te benned a föld minden nemzetségei.**” (1 Mózes 12:1-3)*

Sokan átértük már, hogy Isten kihívott bennünket egy megszokott környezetből és nem tudtuk hová kerülünk és mi lesz velünk. Egy teljes ismeretlenbe való kilépés ez, amihez az Ábraháméhoz hasonló hitre, teljes bizalomra van szükségünk Istenben. Ábrahám is így volt, hitben elindult, engedelmeskedett „*nem tudva, hová megy*”. Ez egy valódi hitbeli kilépés, ami megvizsgálja a hívők hitét, hogy valóban hitben vannak-e, amikor egy ismert környezetből a teljes ismeretlenbe kellene lépni. Sokan megtorpannak ilyenkor és nem tudják megtenni ezt a hitbeli lépést, pedig ez az Istenben való bizalom helye. Olyan ez, mint amikor a lábunk alatt látnánk a talajt, amin állunk és akkor Isten azt mondja: lépj egyet, de ahová lépnél ott nincs semmi. Ez sokakat elriaszt! Bízni kell azonban Istenben, hogy aki azt mondta, hogy lépj, ha engedelmeskedünk neki, akkor mikorra letesszük a lábunkat a még nem látható talajra Isten *szilárd talajt, egy kősziklát „tol a lábunk alá”*. Ezt jelenti az igazi hitben - és nem a látásban - való járás, ami tetszik Istennek.

Ezzel volt problémája Tamásnak is, aki nem akart hinni Jézus feltámadásában, amikor a többiek beszéltek neki róla:

*„Mondának azért néki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig monda nekik: **Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem....** Monda néki Jézus: *Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: **boldogok, akik nem látnak és hisznek.***” (János 20:25; 29)*

Jézus többet vár tőlünk Tamás hiténél, ami valójában nem is hit, mert csak abban hisz. amit lát: ez a világ „hite”. Ábrahám hite azonban valódi hit volt, és ő a mi hitbeli példaképünk. Ábrahám *engedelmes* volt és megtette az első hitbeli lépést:

Ábrahám engedelmissége

*„**Hit által engedelmeskedett** Ábrahám, mikor elhívatott, hogy **menjen ki** arra a helyre, amelyet örökölni fog, és **kiment, nem tudván, hová megy. Hit által lakott az ígéret**”*

földén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéretnek örökös társaival. Mert várta az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten. Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön.” (Zsidó 11:8-10; 13)

Sokszor így vagyunk mi is, hogy amikor kilépünk az ismeretlenbe, hitben éljük meg a dolgokat, amit Isten nekünk ígért. Lehet, hogy a fizikai körülményeket és a kényelmet tekintve rosszabb körülmények közé kerülünk. A hitbeli kilépésünket követően - „sátorban lakunk”, mint Ábrahám, de az csak azt jelzi számunkra, hogy vándorok vagyunk mi is ezen a földön. Vannak azonban nekünk is az ígéletben örökös társaink, akikkel együtt várjuk az ígéret beteljesedését: *az Isten által épített alapokkal bíró város meglátását, de csak távolról látjuk meg azt.* Ha mi is a jövő emberei vagyunk (akik a távoli szellemi horizontra szegezzük a szellemi szemünket), lehet, hogy a mi életünkben is kevés teljesedik be a kapott ígéretekből, de áldás leszünk mások számára, mert a leszármazottaink életében beteljesednek. Ez így van jól, mert nem önmagunknak élünk, hanem a Mesterünkhöz hasonlóan mások jólétén munkálkodunk. Ahhoz azonban, hogy valóban áldás lehessünk mi is mások számára, nekünk is meg kell tenni az első hitbeli lépést egyedül Istenre hagyatkozva, neki engedelmeskedve és Isten *meg fogja sokasítani a kicsiny kezdetet.*

Mindehhez nekünk is Ábrahám *erős hitére* van szükségünk, hogy akkor se fogyatkozzon el a hitünk, amikor úgy érezzük, hogy már a reménységünket is elvesztettük. A hit egy belső bizonyosság, ami a bizonytalan reménységet követi. Fontos tehát, hogy ha nincs bizonyosságunk, akkor a reménységünket ne veszítsük el. A reménység az „életünk horgonya”, amit beakaszthatunk egy biztos pontba a bizonytalan helyzetünkben és megtart, átsegít bennünket a bizonytalan időszakon. Ábrahámnak azonban „erős hite” volt, mert akkor is szilárdan hitt, bízott Istenben, amikor már a teljes reménységét elveszettnek látta. Vannak az életünkben helyzetek, amikor nekünk is Ábrahám hitére van szükségünk, amikor a teljes bizonytalanság, reménytelenség állapotában vagyunk, de az „Ábraháméhoz hasonló erős hit” átsegít bennünket is ezeken a nehéz helyzeteken. Ha nem is érezzük, Isten ilyenkor is velünk van, és ha már a reménységünket is elvesztettük Ő képes hitet adni nekünk, hogy átsegítsen ezeken a nehéz helyzeteken.

Ábrahám erős hite példaértékű számunkra is

„Aki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, aszerint, amint megmondattott: Így lesz a te magod. És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százestendős lévén, sem Sárának elhalt méhére; Az Istennek ígéletében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek, És teljesen elhitte, hogy amit ő ígért, meg is cselekedheti. Azért is tulajdoníttatik néki igazságul. De nemcsak ő érette íratott meg, hogy tulajdoníttatik néki igazságul, Hanem mi érettünk is, akiknek majd tulajdoníttatik, azoknak tudniillik, akik hisznek Abban, aki feltámasztotta a mi Urunkat a Jézust a halálból,” (Róma 4:18-24)

Szükséges, hogy hitbéli ősapánk példájából mi is erőt merítsünk, hogy merjünk kilépni a teljes ismeretlenségbe, amikor magunk mögött hagyjuk a megszokott kényelmes környezetünket - „*nem tudjuk hová megyünk*” - egyszerűen csak engedelmessé válunk Istennek és bízunk benne, hogy hitbéli kilépésünket követően mi is kapunk személyes ígéreteket. megmutatja a következő lépést nekünk is, ahová lépniünk kell. Ezt jelenti a hitben járás, ami tetszik Istennek, amikor nem a láthatókra nézünk, hanem minden lépésünket benne bízva tesszük meg. Ő azt ígérte, hogy ha hitben járunk, akkor nem fogunk csalódni. Ha nem merjük elengedni a látható kapaszkodókat, amikor Isten kihív bennünket egy ismeretlen helyre, akkor nem fogunk tudni részesedni az ígéretben sem és sosem fogjuk meglátni még a távolból sem az alapokkal bíró várost, aminek alkotója az Isten.

Ábrahám is hozzánk hasonló, esendő ember volt és követett el ő is hibákat, de erős volt a hitben és bízott Istenben, hogy amit Ő megígért azt be is teljesíti.

Ezt az erős hitet örököltük mi is, akik akkor is hiszünk, ha nem látunk és Isten meg fogja jutalmazni mindazokat, akik bíznak benne. Ámen.

Jézus befogadása

Jézus befogadása a szívünkbe - *behívás* által - egy eléggé elterjedt gyakorlat ma az egyházban, amit a megtéréssel és az üdvösség elnyerésével azonosítanak. Azt tanítják és a megtérni szándékozó embereknek azt mondják, hogy csak *hívni kell Jézust*, hogy lépjen be az életünkbe és akkor *Ő* belép és ezáltal elnyerjük az örök életet. Ez azt jelenti, hogy mi, akik *szolgák* vagyunk *hívjuk* - parancsolunk - a *mindenség Urának*, hogy jöjjön be az életünkbe és azt feltételezzük, hogy *Ő engedelmeskedik* nekünk. Ez egy furcsa felfogás az úr és a szolga kapcsolatáról: egy szolga mondja meg az urának, hogy mit tegyen! Helyesebb lenne úgy gondolkoznunk, hogy *a szolgának kell engedelmeskedni az urának és azt cselekedni, amit neki parancsol*. Jézus földi szolgálatában azt látjuk, hogy Jézus volt mindig az, aki *hívta* az embereket az *Ő követésére*.

A Máté 19.16-22-ben a gazdag ifjú történetéről olvasunk. A gazdag ifjú Jézushoz ment és megkérdezte tőle: „*mit cselekedjek, hogy örök életem legyen*”? Jézus a tízparancsolat ígét kezdte neki sorolni, amire az ifjú a következőt válaszolta: „*mindezeket megtartottam egész életemben, mi fogyatkozás van még bennem?*”

Érdekes, hogy ezek után Jézus egy feltételt támasztott (ez volt a hiányossága az ifjúnak, ami szükséges lett volna az örök élet elnyeréséhez):

„*Add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz a mennyben;*”

Ha ez a feltétel teljesült volna, akkor Jézus hívta volna őt: „*Jer és kövess engem!*”

A történetből tudjuk, hogy az ifjú szomorúan elment, „*mert sok vagyona volt*”, amiről nem tudott lemondani. Jézus tanításából tudjuk, hogy „*nem lehet egyszerre két úrnak szolgálni. Jézusnak és a Mammonnak*” (Máté 6.24), „*mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme*” (1 Tim 6:10)

Van ma olyan gyülekezet a világon, amelyik a gazdag ifjúhoz hasonló mintaszerű erkölcsös életet élő dúsgazdag emberrel Jézushoz hasonlóan cselekedne a gyülekezetbe való befogadásakor?

Figyeljük meg, hogy Jézus hogyan *hívott el* embereket (Pétert, Andrászt, Mátét, Lévít és Filepet) a vele való közösségre:

„*Kövess engem*” (Máté 4.19; 9.9; Márk 2.14; Lukács 5.27; János 1.44)

Ezekből a példákból egyértelmű, hogy minden esetben Jézus, az Úr volt a *kezdeményező*, aki *elhívott* embereket, és sosem fordítva.

Amikor írástudók mentek Jézushoz, mert követni akarták *Őt*, akkor Jézus elutasította őket, mert a kényelmes életmódjuk miatt *nem tartotta alkalmasnak őket* arra, hogy vele legyenek (Máté 8.20). Úgy tűnik, hogy *nem mindenki alkalmas* Jézus követésére, ezért a döntés (a *kiválasztás, az elhívás*) Jézus joga kell, hogy legyen, amit Jézus egyértelműen ki is fejez.

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket,” (János 15.16).

„Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.” (Róma 8.30)

Akiket Jézus hív el, azok a próbák közepette is egy töretlen hívő életet képesek élni, mert Jézus az, aki végzi bennük az Ő jó munkáját és amit Ő kezdett el, azt be is fogja fejezni (Fil. 1.6)

Jézus tehát a *kezdeményező*, de ezzel együtt egy úriember is, aki ha valahová be akar menni, akkor jelzi a belépési szándékát: „*zörget az ajtón*”. Nem tör be az ajtót, nem ront rá erőszakkal senkire, csak udvariasan jelzi a szándékát, meghagyva nekünk a jogot, hogy *kinyissuk az ajtót* és beengedjük Őt.

„Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.” (Jel.3.20)

Jézus egy hétköznapi életből vett példával írja le az Ő befogadását. A kertes családi házban, ahol lakom napközben sokszor nincs bezárva a kertkapu, és ha valaki a *kapu előtt áll* és be akar jönni, akkor *csönget: jelzi a belépési szándékát*. Ilyenkor kinézek és ha olyan látogató jön, akit szívesen látok a házamban, akkor kiszólok neki: „nyitva van, gyere be”. Néha előfordul, hogy a kapu napközben is bezárva marad, ezért ilyenkor a vendég azt mondja: „nem tudok, mert *be van zárva*”. Bocsánat - mondom. Kimegyek, kinyitom neki a kaput és beengedem őt. Ha olyan vendégről van szó, akivel szívesen megélünk egy bizalmasabb közösséget, akkor az étkezés ideje alatt is ott marad és együtt étkezünk: „ő velem és én övele.” Ha vacsoravendéget várunk, akit *beengedünk az intim szféránkba*, akkor természetes, hogy *rendezett körülmények között, felkészülve várjuk őt*, hogy semmilyen körülmény ne zavarja meg az együtt eltöltött közösséget.

Amikor *halljuk*, hogy Jézus zörget az ajtón, az *ajtó kinyitásával* engedélyt adunk neki, hogy belépjen az életünkbe, az „*intim szféránkba*”, ahol nincs semmi takargatni valónk, mert „*nyitott könyv az életünk*”. Egy ilyen bizalmas közösségben nagyon lényeges dolgok történnek:

„Nem mondalak többé titeket szolgálóknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátainak mondtalak; mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek.” (János 15:15)

„Akik pedig befogadják őt, hatalmat (jogot) ad azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek; Akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.” (János 1.11-13)

Az egyik nagyon lényeges dolog, ami Jézus befogadásakor megtörténik, hogy Jézus *barátjává* válunk, és Jézus, mint *közbenjáró* által elkezdődik egy kommunikáció (egy beszélgetés) Istennel, mint Atyával. Isten bennünket, mint Jézus barátját a *fiává fogad* és ezáltal az Atyánkká válik, mi pedig az Ő *fiává*. Azzal, hogy az Atya a fiává fogad bennünket, *jogot és hatalmat* kapunk, ha hiszünk Jézus nevében.

A másik lényeges dolog, ami Jézus befogadásakor megtörténik velünk, hogy „nem test és vér”, hanem Isten akaratából *újjászületünk* és ezzel egy isteni természet részesévé válunk. Így a jogon és a hatalmon túl egy *képességet* is kapunk arra, hogy Isten akaratában járjunk és engedelmeskedni tudjunk az Ő parancsolatainak; ahogyan a Fiú is mindenkor az Atya akaratát cselekedte és engedelmes volt egész életében a halála napjáig.

A befogadás az újjászületés miatt *szülési fájdalmakkal* jár. Ilyenkor az egónak meg kell halni és *egy új élet születik*: „*élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus*” (Gal. 2.20)

A gyülekezetek sokszor - „*test és vér akaratával*”, emberileg - besegítenek, bevezetve a gyors és „*fájdalommentes szülést*”. Ezért van ma sok megtéretlen, újjá nem született és bűnös életet élő ember a gyülekezetekben.

Ha Jézus befogadását azonban igei módon éljük meg, akkor az valóban mély szellemi változást és gyökeres fordulatot - igazi megtérést - jelent egész életünk szempontjából. Látnunk kell, hogy a *kiválasztás* és az *elhívás* joga az Úré és nem a miénk. Ő az, aki megkeres bennünket és *kopogtat az ajtón*, amit észre fogunk venni. A mi dolgunk csak az, hogy engedelmeskedjünk: nyissuk ki az ajtót és engedjük be Őt. Ebben a mély szellemi közösségben Isten szelleme gyökeresen átformál, újjászüli bennünket: isteni természet részesévé és egy új emberré válunk. Egy ilyen gyökeres változás az életünkben nem történhet meg emberi akaratunkból, emberi hívás alapján. Ez Isten munkája! A kiválasztás és annak időzítése Isten és nem emberek akaratára szerint történik. Isten egy olyan egyházat épít, aminek tagjait Ő választja ki és általa *újjászülvén*, mint *élő követ* épít be az Ő *egyházába*. Ebben semmi emberi akarat nem lehetséges, csak Jézus hívásának és az Atya akaratának való teljes engedelmesség.

Egyszer egy hitetlen emberrel beszélgettem, aki kíváncsi volt rá, hogyan lettem hívó. Elmondtam neki, hogyan keresett meg engem Isten, hogyan kezdett el munkálkodni az életemben és eljött az a pillanat, amikor döntenem kellett, hogy beengedem Őt az életembe és attól fogva neki engedelmeskedve életem az életemet. Mindezek elmondása közben folyamatosan az Úrra figyelve - a szavakat keresve - azzal küszködtem, hogyan mondjam el neki ezt amély szellemi változást hétköznapi szavakkal, hogy érzékelhetővé tegyem számára, mi is történt valójában. A bizonyágtételelem elmondása után megszólalt és a legnagyobb meglepetésemre a következőt mondta: „akkor te *kiválasztott* vagy”. Nagyon meglepődtem, amikor ezt ő mondta ki, mert ez volt az a szó, amit leginkább kerültem, miközben próbáltam számára érthetővé tenni, hogy mi is történt velem. Miután ő mondta ki a kulcsfontosságú szót, így már örömmel mondtam ki én is: „igen, *kiválasztott* vagyok”. Hiszem, hogy a Szent Szellem tett benne bizonyosságot, miközben beszéltem: Ő jelentette ki neki a kiválasztásomat. Így teljesen világos volt számára is, hogy mi történt velem és nem volt több kérdése. Ezt követően csak békésen, csendesen hallgattunk.

Dicsőség Istennek.

Elérhetőnek lenni az Úr számára (vele lenni, vele járni)

Néhány gondolat a szellemi alapokról

Már az első tanítványok jellemzésére is azt a kifejezést használja az ige, hogy „vele voltak”. Mátyás apostollá választásakor is elsődleges szempont volt, hogy olyanok közül válasszanak, akik „vele voltak”; azaz tanúi voltak Jézus földi életének, szolgálatának, halálának és feltámadásának.

Jézus nemcsak tőlünk várja azt, hogy „vele legyünk”, hanem Ő is velünk akar lenni:

„Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” - mondja Jézus a Máté 28.20-ban.

Jézus egy folyamatos - vele való - közösségre hívott el bennünket. Bizonyosak lehetünk afelől, hogy a maga részét - „veletek vagyok” - Ő be fogja tölteni, mert Ő hű és igaz. Kérdés, hogy mi hogyan állunk a magunk részével? Ha minkét oldal rendben van, az jelent az ember számára egy olyan folyamatos Istennel való kapcsolatot, ami a bűnbeesés előtt Ádám esetében is működött: folyamatosan hallotta az Úr hangját. Később, de még az özönvíz előtti időben Énok volt az, aki „kedves volt Istennek”, ezért az akkori gonosz világból Isten el is ragadta őt.

„Hit által vitetett fel Énok, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyágot nyert a felől, hogy kedves volt Istennek.” (Zsidó 11:5)

Mint Énok esetében is láthatjuk nem valami lehetetlen dolgot kér tehát tőlünk Isten.

Vele lenni, vele járni azonban emberileg lehetetlen. Amikor Isten szelleme újjászüli bennünket, akkor egy krisztusi természet részeseivé - új emberré - válunk, akik Ádám bűnbeesés előtti állapotával azonos természettel fogunk rendelkezni:

„Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. (Gal. 2.20)

Ez a változás a Szent Szellem munkájának eredményeként történik meg bennünk, amikor újjászületünk. A keresztség által Krisztussal együtt mi is eltemettünk és hozzá hasonlóan fel is támadunk, hogy egy új életben járjunk (Róma 6,4).

A keresztyén élet kezdete az, amikor teljes szívünkben megterünk, újjászületünk és bemelegedünk vízbe és Szent Szellemben.

„Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát.” (Ap. csel. 2:38)

Ettől fogva - a bennünk lakozó Szent Szellem által - képessé válunk arra, hogy folyamatosan „vele járjunk” - feltéve, ha mindenben engedelmessé válunk neki! Amikor azonban Ádám bűnbe esett Ő is elvesztette a kapcsolatot Istennel és onnantól kezdve neki és a tőle származó - Istentől elszakadt, bűnös emberiségnek is - megszakadt a kapcsolata Istennel. Ezért kell mindenkinek újjászületni és nem elég csak vallásosnak lenni. Jézus nyilvánvalóvá tette Nikodémusnak, Izrael tanítójának, hogy a vallásosság és az írások ismerete önmagában semmit sem ér:

„Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” (János 3.3)

A „vele járás” gyakorlati megvalósításáról

A szellemi alapok bemutatása után, ami előfeltétele az Istennel való járásnak, most egy hétköznapi - rádiós - példán keresztül nézzük meg, hogyan is működhet ez a mi életünk mindennapi gyakorlatában. Itt nem csupán egy vasárnapi keresztyénségről van szó, hanem egy „non stop” - folyamatos (éjjel-nappal) - keresztyénségről.

Rádiós nyelven mondvá Jézus „adó-vevője” a Szent Szellem hullámhosszán folyamatosan működik. Kérdés, hogy a bennünk lévő - Szent Szellem által belénk ültetett - saját adó-vevő készülékünkkel mi a helyzet? Be van egyáltalán kapcsolva? Ha bűnbe estünk és nem akarunk abból megtérni, akkor a bűn elválaszt bennünket Istentől és megszakad a kapcsolat Isten és ember között; azaz ott van továbbra is a saját „adó-vevőnk”, csak éppen ki van kapcsolva. Vannak sokan, akik munka közben folyamatosan hallgatják a rádióadást is: a munkájukra figyelve a kezükkel dolgoznak, de közben - ezzel párhuzamosan - a fülükkel hallják azt is, amit a rádió mond. Sok embernél ez nagyon jól működik. Ma a mobil telefonok világában hasonló a helyzet. Az emberek az utcán - menet közben - beszélgetnek a mobiljukon, vagy kihangosított, fülhallgatót használva munka közben folyamatosan kommunikálnak másokkal. Amit Isten kér tőlünk az semmivel sem több, csak annyiban más, hogy nem a digitális hálózatokon kell „lógnunk” folyamatosan, hanem kapcsoljuk be a Szent Szellem „adó-vevő” készülékünket és munka közben is folyamatosan legyünk vételre állítva, hogy amikor szükséges észrevegyük az Úr hívását és tudjunk kommunikálni vele.

Ahhoz, hogy mindez - „az Istennel való járás” - a mi hívó életünkben is működjön a következők szükségesek:

- igyekezzünk elkerülni a bűnt, vagy ha el is buktunk, azonnal bánjuk meg és kérjük bocsánatot Istentől,
- úgy éljünk ebben a világban, hogy ne bonyolódjunk bele az élet dolgaiba olyan mértékben (ne szálljunk be az un. „mókuserékbe”), vagyis folyamatosan maradjon figyelmünk arra is, hogy szellemileg éberek, érzékenyek tudjunk maradni az Úr adásának vételére, az Úrral való kommunikációra.

Ezt a fajta Úrral való járást jelképesen kétféleképpen szoktam kifejezni:

- az egyik, hogy „a lábunk mindig a földön legyen, a fejünk pedig a mennyben”. Veszélyes helyzetbe kerülnek azok a hívők, akik már annyira szellemiek akarnak lenni, hogy közben „elvesztik a lábuk alól a talajt” (már teljes testtel a mennyben járnak és elvesznek az irrealitásokban). Az ilyen hívőket szoktuk „hyper vagy szuper szelleminek” nevezni, ami egy kóros állapot. Az ilyen hívők vannak legjobban kitéve a Sátán megtévesztésének, mert elvesztik minden realitás érzéküket.
- a másik kifejezés, amit szoktam mondani, hogy a szellemi „antennánk legyen mindig kidugva”, azaz az „adó-vevő” készülékünk legyen mindig bekapcsolva és vételre állítva.

Ahhoz, hogy ez az állapot létrejöjjön egy olyan Krisztust követő - valódi keresztyén - életmódot kell az életünkben kialakítanunk, ami mellett az Istennel való kommunikáció lehetséges. Semmilyen világi veszteség nem ér fel azzal a veszteséggel, amit

az által szenvedünk el, ha megszakad a kapcsolatunk az Úrral, azaz nem halljuk az Ő hangját, ahogyan azt az Ő juhainak illik:

„A juhok **hallgatnak annak** (az Úr) **szavára; és a maga juhait nevikön szólítja, ... előttiük megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját.**” (János 10:3-4)

A gyakorlatban úgy kell berendezni az egyéni, a családi, a munkahelyi és egyéb szükséges elfoglaltságainkat, hogy semmiképpen se szálljunk be a „mókuserékbe”, azaz ne vállaljunk többet, mint ami az Úrral való kapcsolatunk rovására menne.

Mindez talán teljesen lehetetlennek tűnik, de szeretnék néhány bibliai és személyes példát is felhozni arra, hogy ez így működik. Isten, aki a legjobban ismer minket, különben sem kérne tőlünk olyat, ami lehetetlen.

Néhány bibliai példa

Amikor Isten elhelyezte *Ádámot* az Éden kertben, akkor elvégzendő feladatokat is adott neki, hogy „művelje és őrizze azt”. Emellett elvárta tőle, hogy folyamatosan kapcsolatban legyenek egymással.

Amikor *Énokot* említettük, ő sem volt tétlen ember, hanem tette és élte az ő mindennapi életét és egyedül Isten szellemére volt utalva, mert neki sem a Törvény, sem ó - és újszövetségi írások nem álltak rendelkezésére.

Noé „igaz ember” módjára élte az életét. A mindennapi munkája mellett meghallotta az Úr hangját, hogy „építsen bárkát” és Énokhoz hasonlóan neki sem állt rendelkezésére semmiféle szent írás.

Ábrahám is meghallotta Isten hangját és engedelmeskedett annak. Vándorlásai közben is bőven volt tennivalója, amiről meggyőződhetünk, ha elolvassuk az élettörténetét.

Mózes éppen a nyáját legeltette, amikor észrevett valami szokatlan dolgot a csipkebokornál, ahol szólt hozzá Isten és ő meghallotta.

Gedeonról azt olvassuk, hogy „éppen **csépelte** a pajtában” (Bír. 6.11), amikor hallotta az Úr hangját, hogy szabadítsa meg Izrael népét a midianiták elnyomása alól.

Dániel, aki hatalmas kijelentéseket kapott Istentől szintén nem volt a mai értelemben vett „főállású szolgáló”, hanem fogságban, szolgaként dolgozott a babiloni király udvarában.

Lehetne folytatni a sort sok más bibliai példával. Remélem, hogy a fentiek után nem vonja senki kétségbe az Úrral való járás működésének lehetőségét Bibliával a kezünkben és a Szent Szellemnek minden emberre való kitöltésének állapotában, holott ez már az emberiség korai időszakában mindezek nélkül is működött, mert Istennek minden lehetséges!

Az Úrral való járás biblikus hozzáállás és tudatos törekvés eredményeként kialakított valódi keresztyén *életmód*. A saját érdekében mindenkinek törekedni kell arra, hogy Isten ki tudja teljesíteni az életét: meg tudja mindenki futni azt a pályát, amit Isten minden embernek személy szerint szánt és így egy Istentől való áldott életet élhet.

Néhány személyes példa

Engem az életem legnehezebb időszakában ragadott meg és hívott el az Úr, amikor éppen házépítésbe kezdtem. A vállalatot, ahol dolgoztam eladták és elkezdődtek az elbocsátások, a gyerekeim pedig éppen továbbtanulás előtt álltak. Mindezek ellenére Gedeonhoz hasonlóan a sok, kimerítő leterheltség ellenére is elért az Úr, mert nyitott voltam felé.

A hívó életem első két évét magányos hívőként, de Bibliával a kezemben és mindenben az Úr akaratát keresve kezdtem el és tanultam meg sok - időnként keserves - próbálkozáson keresztül az Úrral való járást. Senki sem tanított, csak egyedül Isten Szelleme, hogy lehet egyidejűleg több területen is (munka, család) felelősségteljesen helytállni, és közben megtanulni az Úrral való járást is. A további közel 20 év alatt munka mellett folyamatosan szolgáltam és láttam el előljárói feladatokat a gyülekezetben.

Az első „Merre tovább gyülekezet” című könyvemet szintén egy olyan időszakban írtam, amikor a vállalatnál egy teljesen leégett üzem teljes újjáépítésével voltunk feszített munkatempóban elfoglalva, a megszokott családi, gyülekezeti élet és szolgálat mellett. Ebben az időben kezdtem el 50 évesen az angol nyelv tanulását is a '0'-ról 9 hónapos, intenzív nyelvtanfolyamot is végigcsinálva.

Mindez az Úr dicsősége! Nélküle semmi sem lett volna lehetséges!

Néhány konkrét példát hadd mondjak el, hogy munka mellett hogyan sikerült az Úrral járva hallani az Ő hangját, hátha bátorításul szolgál mások számára is:

- *egyik esetben* a munkát követően egy esti üzleti vacsorán vettem részt egy étteremben, ahol étkezés és poharazás közben „hallható hangon” szólt hozzám az Úr. Saul damaszkuszi úton megélt élményéhez hasonló volt. Olyan hallható hangon hallottam, hogy azt hittem mindenki hallotta. Bennem viszont ez semmi drámai hatást (megvakulás, földre esés) nem váltott ki. Másnap a munkahelyen az előző esti vacsora egyik résztvevőjére rákérdeztem, akire a kijelentést kaptam és akkor derült ki, hogy csak én hallottam a többiek nem. Az illető azonban visszaigazolta, hogy az a nagyon személyes dolog, amit kijelentett róla az Úr az igaz.
- *másik alkalommal* egy üzleti tárgyalást vezettem a munkahelyemen, amikor egy közel egy millió forintos többletköltség vállalása volt a téma. A vétkes két fél közül egyik sem akarta vállalni a nagy összeg miatt. Mikor már teljesen reménytelennek tűnt a megegyezés az Úr ekkor Salamon bölcsességét juttatta eszembe a két asszony gyerekeivel kapcsolatban. Rögtön tudtam, hogy a Szent Szellemtől van és világossá vált, hogy a megoldás a költségek megfelelése a vitatkozó felek között. Amikor elmondtam a javaslatomat, mindketten meglepődtek és azonnal elfogadták a javaslatot. Az Úr bölcsessége megoldotta a kibogozhatatlannak látszó helyzetet.
- sok éven keresztül beruházásokkal (is) foglalkoztam a munkahelyemen és legtöbbször egyedi feladatokra kellett vállalkozóktól ajánlatot kérni, majd versenyeztetni őket. Ezek sokszor igen nagy értéket képviseltek és az ajánlatok között sokszor elég nagy különbség volt. Ilyenkor mindig nagy kérdés volt,

hogy mi az a bizonyos reális ár? A tőkés tulajdonos elvárta, hogy áralkut folytatva komoly árengedményeket érjünk el a vállalkozóknál. Ezt a munkát már megtérésem előtt is végeztem és akkor a világban szokásos módon - egymásnak feszülve - alkudoztunk a végtelenségig. Megtérésem után világossá vált, hogy ezt így nem csinálhatom tovább és megkérdeztem az Urat, hogy mit lehet ebben a helyzetben tenni? A tulajdonos érdekét is képviselni tudjam, ugyanakkor elkerüljem a végtelen alkudozást, amiben nem volt békességem. Ekkor az Úr szólt hozzám ott a munkahelyemen: „*Áron adjatok, áron vegyetek*”. Nagyon megörültem, hogy az Úr szerint ilyen egyszerű a helyzet: nem kell alkudoznom, hanem a reális áron kell szerződést kötnöm. Igen ám, de a nagy kérdés ezek után már csak az maradt, hogy *mi a reális ár?* Sok esetben az Úr előre kijelentett egy konkrét összeget, amiben meg fogunk egyezni, ami a tulajdonos számára is elfogadható lesz. Az Úr mindig nagy bölcsességet adott ezekben a helyzetekben és sikerült minden buktatót elkerülnöm az évek során. Dicsőség az Úrnak! Hiszem, hogy Isten helyezett engem oda arra a munkahelyre és azt is egy Istentől való szolgálati területnek tekintetem. Isten bölcsessége volt, hogy egy olyan munkakört adott, ahol én voltam a fizető fél, így a vállalkozók, amikor arra lehetőség nyílt kénytelenek voltak ellenvetés nélkül meghallgatni a bizonyoságtételemet is. Így éveken keresztül - elutasítás nélkül - sok tekintélyes vezető embernek beszélhettem a hitemről.

Ezeket a személyes példákat azért említettem meg, hogy a saját hétköznapi példámon is igazoljam, amiről az ige beszél mindaz lehetséges. Mindezeket nem úgy éltem meg, mint valami rendkívüli dolgot, hanem mint a mindennapi életem részét. Ha nem is sikerült mindenben tökéletesen az Úrral járva az Ő akaratában megmaradni, de az bizonyossá vált számomra, hogy amiről az ige beszél a „vele lenni” és „vele járni” kifejezések alatt, az ma is lehetséges és a normál keresztyén élet jellemzője kell, hogy legyen. Törekednünk kell rá, hogy folyamatosan az Úrral járjunk, hogy gyakorlatot szerezzünk az Úrral való járásban és tévedés nélkül meg tudjuk különböztetni az Ő hangját. Van ugyanis valaki, aki szintén hallatni szereti a hangját és meg akarja tévesztetni a keresztyéneket hamis dolgokat mondva nekik. A zavaró, időnként kecségető dolgokat is ígérő zavaró adás ellenére is különbséget kell tudnunk tenni az Úr és a gonosz hangja között, még akkor is, ha ígét idézve szól hozzánk. Ezt tette Jézussal is a pusztában, amikor arra akarta rávenni, hogy Isten kísértve vesse le magát a templom tetejéről, mert nem lesz semmi baja:

*„Ekkor viszi őt az ördög a szent városba, és odahelyezi a templom tetejére. És monda néki: Ha Isten fia vagy, vessed alá magadat; mert meg van írva: ‘Az ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe’. Mondta néki Jézus: **Viszont (az is) meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.**” (Máté 4:5-7)*

Keresztyének számára komoly figyelmeztetés ez. A **gonosz** egy rosszul megválasztott és kiragadott **ígét idézve** akarta elpusztítani Jézust. Így van ez ma is! Sajnos a Sátánnak sok keresztyént sikerül becsapnia, ha ígét hallanak, mert nem vizsgálják meg azt a Szentírás teljességének fényében, mert korábban elhitette őket, hogy nem kell megítélni semmit, mert az szeretetlenség és ítéletetés. Ez a Sátán nagy becsapása, ami sok keresztyén életét teszi tönkre.

Jézus szintén igével válaszolt, de nem csupán az ige idézésével verte vissza a Sátán támadását, mint azt sok hívő gondolja, mert az ige önmagában halott betű, hanem a Szent Szellem erejével, aki kivitte Őt a pusztába, hogy megkísértessen. A Szent Szellem adta neki a **szellemek megkülönböztetésének ajándékát** is, hogy különbséget tudjon tenni az Úr (tisztá) és a Sátán (zavaró) hangja között.

Jézushoz hasonlóan nekünk is fel kell vértelnünk magunkat a szellemek megkülönböztetésének (lelkek megítélésének) ajándékával (1 Kor. 12.10), hogy különbséget tudjunk tenni a két - néha nagyon hasonlóan tűnő - hang között. Ezért nekünk is folyamatosan az Úrral járva, ki kell fejleszteni magunkban és gyakorolni a szellemek megkülönböztetését, hogy ne essünk a gonosz csapdájába, ahogyan a kezdeteknél már Évával is megtörtént.

Ha halljuk az Úr hangját, de nem cselekedjük meg, akkor az ige szerint bolond emberek vagyunk, akik „fövenyre építik a házukat”, és nem lesz örök életünk. Ha viszont **halljuk** és **meg is cselekedjük** azt, akkor **bölcs emberek** vagyunk, akik kősziklára építik a házukat és örök életünk lesz. (Máté 7.24-27)

Az Úr adjon nekünk erőt és bölcsességet az Úrral való mindennapi járásunkban.

A helyes szellemi táplálkozásról

A János evangélium 4. fejezetében arról olvashatunk, hogy Jézus a tanítványaival Galileába ment, de Samárián átmenve megéheztek és elfáradtak. Jézus is elfáradt és leült a Jákób kútja mellett, a tanítványok pedig elmentek a közeli faluba eledelet vásárolni. Miközben Jézus a kút mellett várakozik, megérkezik egy samáriabeli asszony vízért. A beszélgetésük témája és tartalma egy külön történet, ami nagyon jó példa a személyes evangelizálásra. Most azonban a tanítványok és Jézus között lezajlott beszélgetésre koncentrálunk, amikor a visszaérkezett tanítványok élelemmel kínálják a fáradt és éhes Jézust. „Mester egyél!” - mondják a tanítványok Jézusnak arra az eledelre gondolva, amit hoztak neki.

Meglepetésükre Jézus a következőt válaszolta:

„Van nékem eledelem, amit egyem, amit ti nem tudtok. Monda nékik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem.” (János 4.32; 34)

Az *eledel* szó itt szellemi értelemben értendő. A „szellemi eledel” egy eléggé elterjedt szóhasználat a keresztyének között. Vannak szellemileg éhes emberek, dicsőség az Úrnak, akik vágyanak arra, hogy Isten az Ő igéjével megelégtse őket. Ilyen értelemben a Szent Szellem által megelevenített ige a szellemi eledel, amit a hívők az ige hallgatása, vagy olvasása által, mint eledelt „magukhoz vesznek”. Ez egy szükséges és hasznos dolog, de Jézus itt nem erről beszélt, hogy magához vett volna valami szellemi táplálékot, hanem arról, hogy **egy hús-vér asszonnyal beszélgetett szellemi dolgokról.**

Ez volt az, ami megelégtette Jézust olyannyira, hogy amikor a tanítványok fizikai eledellel kínálták valójában már nem is volt éhes, mert **egy samáriabeli asszony felé szolgálva - a szolgálat által - el is múlt az éhsége.**

Jézus a csodálkozó tanítványoknak elárulja a titkot, hogy mitől is múlt el az éhsége:

„Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem.” (János 4.34)

Ebből mi is megismerhetünk egy fontos titkot. Jézus itt **nem kapott**, hanem **adott: megcselekedte** az Atya akaratát, betöltve az Ő szolgálatát, amivel az Atya megbízta.

Tudjuk, hogy „jobb adni, mint kapni”. Jó dolog tehát kapni is, de még jobb adni.

Ha fizikai értelemben nézzük a táplálkozást, akkor azt tapasztaljuk, hogy

- vannak emberek, akik elhanyagolják a táplálkozásukat és ez nem jó,

- vannak, akik szeretnek enni, szeretik a jó ízű ételeket és amikor csak lehet meg is tömik a gyomrukat vele,
- és vannak olyanok is, akik egyszerűen csak azért táplálkoznak rendszeresen, mert szükségük van az energiára a munkavégzéshez.

Az első esetben alultápláltak és betegesek lesznek az emberek, akik a munkában alig használhatók. Így van ez a szellemi életben is. Ha valaki nem táplálkozik rendszeresen az „*igével, ami Isten szájából származik*” (Máté 4.4), akkor szellemi élete elsorvad és sivár lesz, ezért nem marad ereje a szolgálatra: egyszerűen kiszárad.

A másik esetben az öncélú, önmagáért való túlzott táplálkozás - a szükséges mozgás hiányában - elhízáshoz vezet. Az emberek túlsúlyosak lesznek, ami már inkább akadályozza őket a munkában, mint segíti, sőt a túlsúlyosság többféle betegség kiinduló forrása (ízületi, szív, vérnyomás stb.) is. Megfigyelhető és statisztikailag kimutatott, hogy a túltáplálkozás és az ebből eredő túlsúlyosság a mai kor népbetegsége. Ez a fajta gondolkodás és annak káros hatásai szellemi téren ugyanígy megfigyelhetők. Vannak hívők, akik a hangsúlyt az eledel túlzott fogyasztására - állandó igeolvasásra és imádkozásra - helyezik, de elhanyagolják az ige megcselekvését. Sokkal nagyobb az igei tudásuk, mint amit az Úrnak szolgálva hasznosítanak az ismeretükből. A megismert igazság cselekvésre kötelez, és ha ezt nem tesszük, akkor engedetlené válunk az Úrral szemben, amivel nem fogunk majd tudni elszámolni az utolsó napon. Az engedetlenség másrészt azt is jelenti, hogy nem fogunk folyamatosan kijelentéseket kapni az Úrtól, amit megcselekedhetnénk. Az Úr ugyanis csak annak *jelenti ki magát, aki az Ő - megismert - parancsolatait megtartja*, azaz megcselekszi (János 14.21); az engedetlenek azonban nem. Így a szellemi életünk az engedelmisség és ebből adódó cselekvés hiányában egy „pangó” állapotba kerül. „Nem dolgozzuk le” hasznos módon a magunkhoz vett szellemi táplálékot, ezért *szellemileg elhízottak* - nagyon okos, „nagyfejű” keresztyének - leszünk. Ennek az állapotnak is megvannak a káros következményei, mert sok nagy tudású, nagyon okos hívő - szellemi vezetés és az Atya akaratában való járás nélkül - passzív módon önmaga körül forog, vagy úgy próbálja ledolgozni a magához vett táplálékot, hogy állandóan mások munkáját kritizálja, azaz rombol anélkül, hogy bármit is építene. Ezzel nagy kárt okoz magának és másoknak is, ami károsan hat mind a maga, mind a többi hívő szellemi egészségére.

A harmadik eset az, ami Isten akaratában van, mind fizikai, mind szellemi értelemben. Fel kell ismernünk, hogy szükséges a megfelelő mértékű és rendszeres táplálkozás, de látni kell, hogy nem a has igényeinek - ínycs vágyainknak - a kielégítése a cél, hanem az csak egy szükséges dolog ahhoz, hogy dolgozni, munkálkodni tudjunk. A cél a szükséges munka elvégzése és nem a táplálkozás. Így meg tudjuk őrizni jó fizikai állapotunkat elkerülve az elhízásból származó fizikai betegséget, valamint ehhez hasonlóan megőrizzük a jó szellemi állapotunkat is békeességben járva az Úrral minden nap, mind magunknak, mind másoknak javára munkálkodva és építve Isten országát. Az élővíz, amiről Jézus is beszélt, ily módon, soha nem fogy ki belőle, hanem végzi a jó és áldásos munkáját.

Dicsőség Istennek.

Szellemben és igazságban imádni az Atyát

Jézus Samárián áthaladva találkozik egy asszonnyal és a következő párbeszéd hangzik el közöttük:

„A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell. Monda néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy eljön az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. Ti azt imádjátok, amit nem ismertek; mi azt imádjuk, amit ismerünk: mert az üdvösség a zsidók közül támadt. De eljön az óra, és az most nagyon, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóiul. Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják. Monda néki az asszony: Tudom, hogy Messiás jő (aki Krisztusnak mondatik); mikor az eljön, megjelent nekünk mindent. Monda néki Jézus: Én vagyok az, aki veled beszélek.” (János 4.20-26)

A Károli Biblia Lélek szóhasználata (a görögben *pneuma*), tehát valójában *szellem*.

Nézzük most meg mit is jelent **szellemben** és **igazságban imádni bármely helyen az Atyát?** Vegyük sorra az elhangzottakat.

Mit jelent **szelleminek** lenni?

Ez szükséges előfeltétele az imádatnak. Ez csak akkor lehetséges, ha befogadjuk Őt (a Szent Szellemet) és a Szent Szellem újjászüelő munkájának eredményeként Isteni természet részesévé válunk (János 1.12-13).

Fontos ismernünk a bennünk munkálkodó Szent Szellem ismertető jegyeit, ami által isteni természet részesévé válunk.

A Szent Szellem jellemzői a következők:

- szent (a bűnös világtól elválasztott - 2 Kor. 6.14-18)
- mindenhol jelen lévő (ApCsel. 2.17),
- az igazság szelleme (János 14.17; 15.26),
- vezető (elvezet minden igazságra),
- pártfogó (mindenkor velünk van - János 15.26; Máté 28.20)
- vigasztaló, bátorító (amire szükség van az igazak nehéz próbáiban: János 14.16),
- felruház a fiúság jogával, hogy Isten az atyánkká váljon (János 1.12)
- erőt ad a Krisztusról való bizonyágtételhez és az igazságban való járáshoz (ApCsel. 1.8)
- természetfeletti ajándékokkal ruház fel a szolgálatra (1 Kor. 12.3-11).

Mit jelent **ismerni Istent**?

Mivel Isten szellem, ezért csak szellemi módon lehet *megismerni* Őt és mély bensőséges kapcsolatot ápolni vele. Önmagában az ige nem elég, csak halott betű, amit csak a Szent Szellem képes megeleveníteni és isteni tartalommal megtölteni! (János 6.63)

Mit jelent **igazságban járni**?

- minden parancsolat betöltése, Krisztushoz hasonlóan,
- engedelmességben járás (János 14.15),
- őszinte nyitott szívvel, megalkuvás nélkül.

Mit jelent **az imádat, imádónak** lenni?

- *meghajolni* Isten előtt és beismerni, hogy Ő az Úr az életünk felett, életünk minden területén. Ő az Úr és mi az Övéi (tulajdona, „rabszolgái”) vagyunk és nem Ő a mi szolgánk - állandóan felénk szolgálva - még akkor sem, ha időnként teljesíti a kéréseinket (1 Kor. 6.19-20),
- *tisztelni és félni* Őt (János 5.23; 1 Péter 2.17; Jelenések 14.7; Fil. 2.12)

Mit jelent az, hogy **nem meghatározott helyeken**?

Nem meghatározott helyek (templomok és gyülekezeti házak) az imádat helyei, hanem a mi hétköznapi életünk minden helyszíne (az otthon, az utca, a munkahely stb.) Mindez nem valami „szuper hívőknek” szól, hanem mindenkinek, hiszen Jézus a samáriai (egy pogány hátterű, bálványimádó) asszonynak beszélt mindezekről (János 4.20).

Mikortól érvényesek mindezek?

Jézus első eljövetele, ill. a Szent Szellem kitöltetése (Pünkösöd) óta.

Mit jelent az, hogy Jézus **mindent megjelent nekünk**?

Jézus *beszélget* az igazakkal és *mindent kijelent nekik* (János 14.21).

Mit jelent az, hogy az Atya **keresi** az ilyen imádókat?

Keresni azt szoktuk, ami nincs a szemünk előtt, nem nyilvánvaló, ami elrejtett! A keresés időt igényel és azt is jelenti, hogy nincs belőle sok, ezért az Atya nagyon tudja értékelni, ha ilyen imádókat talál. A keresztyénség nem tömegmozgalom, mert az ige mondja: „sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak”. Az imádók a *választottak*, akik *kevesen* vannak és nem a *hivatalosak*, akik *sokan* vannak (Máté 22.14).

Az ilyen fiakban gyönyörködik az atya és azt mondja, amit annak idején Jézusnak:

„*Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm*” (Máté 3.17)

A Szent Szellem szétválasztó munkája

Ma egy olyan világban élünk, amikor a világ fejedelme, a Sátán egyre nagyobb hatalmat szerez az emberiség felett és igyekszik mindent összemosni, áttekinthetetlenné tenni: megszűnt a régi - keresztyén alapokon nyugvó - értékrend és nincs új helyette. Mindenki azt teszi, ami jó neki sokszor felcserélve a bibliai jó és rossz fogalmát. Az emberiség nagy részét sikerül becsapnia, így az alapvető - Isten által lefektetett - igazságok rejtve maradnak, és a Sátán uralkodik az általa teremtett zűrzavar felett.

Ennek a következő jeleit látjuk ma:

- a névleges (megtéretlen) és igazi keresztyének összemosása egy ökumenikus egységben, egyfajta *emberi szeretet* jegyében, de ez nem Isten akarata,
- az egyházak és világi hatalmak „babiloni minta” alapján szövetségre, együttműködésre lépnek, ellentmondva az állam és egyház szétválasztási elvének,
- a Sátán célja egyfajta - hamis - világvallás megteremtése a keresztyének mondott és más hamis vallások összemosásával, aminek jelei a különböző hamis vallások egyházi képviselőinek közös „imája” az „egységért” és a világ „békéjéért”,
- cél a házasság, a család, a nemzet lerombolása, a különböző népek összekeverése és egymás ellen uszítása egy totális hatalom megszerzése,
- nagy népvándorlások támogatása a különböző identitású népek összekeverése, bibliaellenes keverék népek létrehozása érdekében,
- evangéliumi keresztyén gyülekezetek gyülekezeti életének elsilányítása, bizonyoságtévő erejének megszüntetése a legkülönbözőbb világi módszereknek a gyülekezetekben való elterjesztésével, sőt okkult módszerek meghonosítása, kihasználva a keresztyének tudatlanságát.

Mindez fogadókészségre talál a kereszténység köreiben, ha a kereszténynek mondott emberek többsége nem született újjá és ezért viselkedése, gondolkozásmódja semmiben sem különbözik a megtéretlen világi emberek viselkedésétől. Az egyház a világgal és a hamis vallásokkal barátkozik, és szövetségre lép. A Sátán - a sötétség fejedelme - igyekszik mindent homályban tartani, de Jézus maga a világosság, aki elküldte a Szent Szellemet a világra, hogy világosságot gyűjtsen az emberek szívében. Elválasztva ez által a világosságot a sötétségtől, hogy egy Istentől való rendet képviseljen.

A Szent Szellem az igazság, a világosság szelleme és tisztánlátást akar adni az egyház, a világ és a gonosz dolgairól mindazoknak, akik befogadják a világosságot és a világosságban járnak.

Jézus a Vigasztaló (Szent Szellem) munkáját így írja le:

„Az igazat mondom nektek: Jobb nektek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok. És az,

mikor eljön, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: bűn tekintetében, hogy nem hisznek én bennem; igazság tekintetében, hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem; ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett. ... Mikor eljön az igazság Szelleme, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek. Engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti nektek.” (János 16:7-14)

A világosság befogadása

Amikor a Szent Szellem lakozást vesz bennünk, akkor világosságot gyújt a szívünkben és *megítéli* a bennünk lévő *bűnt* - sötét dolgokat -, amik korábban rejtve voltak előttünk. A testünk a Szent Szellem temploma (épülete), ezért ahová a világosság bemegy onnan a sötétségnek (a bűnnek) távoznia kell, mert a világosság kiszorítja a sötétséget: nem lehet egyszerre világosság és sötétség egy helyen. Először, mint egy gyertya fénye a sötét szobában csak a legnagyobb dolgok válnak láthatóvá. Ha azonban a világosság (az igazság ismerete) egyre erősebb lesz, mert a Szent Szellem „elvezet bennünket minden igazságra” és teljessé lesz bennünk a világosság, akkor ott semmi sötétség - rejtett dolog - nem maradhat. Aki világosságban jár, az nem járhat sötétségben:

„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (János 8:12)

„Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekedjük. Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (1 János 1:6-7)

Elválasztottságunk a világtól

Isten nem akarja „véka alá rejteni” a világosságot, hanem azt akarja, hogy a bennünk lévő világosság kiáradjon a körülöttünk lévő sötét világba. Ha egy házban világosság van, akkor az ablakokon kiszűrődik a világosság a körülötte lévő sötét világba. Így vagyunk ezzel mi is, ha világosságban járunk. A körülöttünk lévő - sötétségben járó - emberek felé nyilvánvalóvá válik az, ami rólunk árad (kiszűrődik): őszinte és tiszta beszéd, tiszta tekintet, egyenes gondolkodás és igazsággal összhangban lévő cselekedeteink. A belőlünk kisugárzó világosság *megítéli* a körülöttünk lévő embereket.

„Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak voltak. Mert mindenki, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek; Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.” (János 3:19-21)

Ezekből az igékből azt láthatjuk, hogy a Szent Szellem egy nyilvánvaló **szétválasztást végez az egyes emberek között**, attól függően, hogy kiben mi van: világosság vagy sötétség.

Egy személyes történet Isten szétválasztó munkájára:

Minden gyülekezeti kapcsolat nélkül a másokhoz szokásos módon éltem az életemet a világban, amikor Isten megkeresett és elkezdett munkálkodni a szívemben, míg végül átadtam neki az életem. Nyilvánvalóvá vált számomra, hogy *új ember lettem* és már nem élhetem úgy az életemet, mint korábban. A megtérésem után már egyáltalán nem vágytam a korábbi dolgok után. Éreztem, hogy már nem érzem jól magam világi emberek társaságában. Korábbi életünkben igen nagy baráti körünk volt, akikkel szorosabb közösséget áptunk. A nagy kérdés az volt, hogy mi lesz most? Az egyértelmű volt, hogy már nem kívánok velük együtt futni a világi kívánságokba, a kérdés csak az volt, hogyan fog ez a szétválasztódás megvalósulni? Emberileg azt gondoltam, majd feszültség, sértődés és harag lesz belőle, ha megmondom nekik, hogy már nem akarok velük barátkozni. Végül is nem ezt az utat választottam, hanem hagytam, hogy az élet menjen tovább, de közben nyilvánvalóvá tettem, hogy megtértem és a későbbiekben egy hívő keresztyén életet szeretnék élni. E szerint is cselekedtem a különböző dolgokhoz való hozzáállásomban. Azt vettem észre, hogy lassan elkopott mellőlem - és a családom mellől is - minden barát, mert közben a családom is megtért. Isten megoldotta ezt a szétválasztást, minden konfliktus nélkül. A korábbi - sötétségben járó - barátok a továbbiakban már nem akartak velünk barátkozni: A Szent Szellem szétválasztotta a világosságot és a sötétséget.

A világtól elválasztott emberek közössége

Valójában a „világosság gyermekei” alkotják Jézus Krisztus gyülekezetét, ami egy „hegyen épített város”, messzire világítva a körülötte lévő sötétségben. Istennek a **világtól** (a sötétség gyermekeitől) **elválasztott csoportja a szentek közössége, Jézus Krisztus igaz gyülekezete, Krisztus valóságos teste.**

Péter Pünkösdkor a következőt mondta:

*„Péter pedig monda nékik: **Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszíte a Szent Szellem ajándékát. Mert néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk. Sok egyéb beszéddel is buzgón kéri és intette őket, mondván: Szakasszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől! Akik azért örömet vettek az ő beszédét, megkeresztelkedtek és hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek.**” (Ap.csel 2:38-41)*

A Pünkösdkor megtért 3000 embert Péter arra kérte *a megtérés, a bemelegítés és a Szent Szellemmel való betöltekezést követően, hogy **mindnyájan szakasszák el magukat a világtól*** és csatlakozzanak hozzájuk; a tanítványok 120 fős gyülekezetéhez.

Krisztus igaz gyülekezete tehát a megtért, a bemelegített és **a világtól elválasztott hívók szent közössége**. A gyülekezetnek az a feladata, hogy később is folyamatosan a szentek közössége maradjon, kiszorítva maga közül minden bűnt. Látjuk azonban az igében, hogy már a korinthusi gyülekezetben is kezdett elburjánzani a bűn és a Jelenések könyvében leírt hét gyülekezet közül is csak egy - a filadelfiai gyülekezet - volt képes megőrizni a szentséget. Hat gyülekezetbe már befészkelte magát a bűn, akiket Jézus megtérésre szólított fel:

„Akkiket szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos, és térj meg.” (Jel 3:19)

A laodíceai gyülekezet már olyan állapotba jutott, hogy Jézus nem is volt közöttük, hanem az ajtón kívül állt. Az ilyen gyülekezeteket még mindig „gyülekezetnek” hívják, de már nem a szentek, hanem a bűnösök gyülekezete!

A János apostol prófétikus látása alapján leírt hét gyülekezet állapota a *gyülekezetnek nevezett* mai közösségek állapotát is leírja. Ezek a közösségek gyülekezeteknek nevezik magukat, de már nem a szentek közössége, hanem egyfajta *keverék* gyülekezetek, ahol a szentek és a bűnösök (megtért, de visszaesett vagy megtéretlen emberek) együtt vannak jelen. Az ilyen gyülekezeteknek ma is megtérésre van szükségük, mert Krisztus gyülekezete a szentek közössége, amelynek a bűnösök (megtéretlen világi, vallásos emberek) nem részei. Az ilyen gyülekezeteket Isten prófétáinak - Jánoshoz hasonlóan - ma is megtérésre kell felszólítani és figyelmeztetni őket az ítéletre, ha nem térnek meg.

Isten az ítéletét a gyülekezeteken kezdi *„kimozdítva a gyertyatartóikat a helyükből”*:

„Mert itt az ideje, hogy *elkezdődjék az ítélet az Istennek házában: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának?*” (1 Péter 4:17)

Ha egy gyülekezet a felszólítás ellenére sem tér meg, akkor Isten *ítéletként a tévelygés szellemét bocsátja rájuk, hogy higgyenek a hazugságnak, mert nem hittek az igazságban, hanem az igazságtalanságban gyönyörködtek* (2 Thessz 2:12).

Ez egy olyan állapot, amikor a gyülekezetben már a jót rossznak és a rosszat jónak mondják, ezért a gyülekezet teljesen elveszti Istentől rendelt szerepét, hogy *világosság legyen a haldokló, gonosz világ számára*.

Elválasztás az elvilágiasodott gyülekezettől

Amikor egy gyülekezetben az elöljárók megalkudnak a bűnnel és már olyan mértékben bent van a világ, hogy az az egész gyülekezetet áthatja (a bűn teljességre jut), akkor ott a szenteknek már nincs helyük. Sok gyülekezet eljut idáig anélkül, hogy azt észrevenné. Jézus nem vállalhat közösséget a bűnnel, ezért kivonul az ilyen gyülekezetből. Ilyenkor a gyülekezetben belül lévő hívók a jót rossznak és a rosszat jónak mondják. Ekkor már a sötétség uralkodik a gyülekezetben és az ilyen gyülekezettel Jézus nem vállal közösséget (kijön belőle), ezért az övéinek is ki kell jönni belőle, hogy Jézussal közösségben maradhassanak!

A szétválásra két lehetőség van: a szenteket „kirekesztik a gyülekezetből”, mert a sötétség nem bírja elviselni a világosságot, vagy a szenteknek (igazaknak) kell elszakítani magukat a „bűnösök gyülekezetétől” és *kijönni közülük*:

„**A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem.**” (János 16:2-3)

„**Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? ... mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek. Annak okáért **menjete ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és magamhoz fogadlak titeket.****” (2 Kor 6:14-17)

Ez az elszakadás sokszor keserves és sok fájdalommal jár, hogy elhagyják azt a közösséget, ahol hosszú éveket eltöltöttek és ahová sok személyes szál köti őket. Ez azonban **egy szellemi szétválasztás**, amiben a Vigasztaló segít begyógyítani minden sebet és bátorítja őket a kijövetelre, mert az Úr *magához fogadja őket és velük lesz.*

Elválasztás a szolgálat munkájára

A Szent Szellem elvezet bennünket minden igazságra és különböző próbákon visz keresztül minket, ahogyan Jézust is kivitte a pusztába, mielőtt elkezdte a szolgálatát.

„*Először megpróbáltassanak, azután szolgáljanak, ha feddhetetlenek.*” (1 Tim 3:10)

Az igében láthatjuk a Szent Szellemnek egy további elválasztó munkáját, amikor a **Szent Szellem elválaszt embereket a gyülekezettől, hogy valamilyen meghatározott - gyülekezeten kívüli - munkára** küldje ki őket.

„*Voltak pedig Antióchiában az ott levő gyülekezetben némely próféták és tanítók: Barnabás és Simeon, kit hívtak Nigernek, és a Cirénei Lucius és Manaen, ki Heródes-sel, a negyedes fejedelemmel együtt neveltetett és Saulus. Mikor azért azok szolgálnak az Úrnak és böjtölnek, monda a Szent Szellem: **Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam.** Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket rájuk helyezték és elbocsátották őket. Ők annak okáért, miután **ki-bocsátattak a Szent Szellemtől, lementek Szeleuciába; és onnét eleveztek Ciprusba.***” (Ap.csel 13.1-4)

Ebben az igeszakaszban azt látjuk, hogy az Antióchiában lévő gyülekezetben a Szent Szellem szintén végzett egy elválasztást:

- a Szent Szellem *szólt*,
- *Ő hívta el egy munkára* Barnabást és Pált (Sault) öt elöljáró közül - név szerint megnevezve őket,

- *a Szent Szellem kérte a többieket, hogy válasszák el Barnabást és Pált a gyülekezettől, felmentve őket a további gyülekezeti szolgálat alól,*
- *és a Szent Szellem volt az is, aki kibocsátotta őket.*

Figyeljük meg, hogy **mindent a Szent Szellem végzett**. Az ottmaradó másik három szolgálónak csak az volt a feladata, hogy engedelmeskedjen és kezüket rájuk helyezve elbocsássák őket.

A korábban tárgyalt elválasztások alapvetően a bűn és az igazság szerinti szétválasztások voltak, amik a korábbi közösség szétválasztását eredményezték. Itt azonban egy teljesen más jellegű szétválasztásról olvashatunk, ahol az elválasztás egy meghatározott munkára történik. A mindennapi közösség itt is megszakad, fennmarad azonban egy támogató szellemi közösség az otthon maradottak és a kiküldöttek között. A kiküldöttek ide térnek haza a munkájuk végeztével. Ezt a fajta elválasztást leginkább ahhoz lehetne hasonlítani, amikor egy családban felnőnek a gyermekek és megházasodnak. Az új házaspárok elköltöznék hazulról és új családot alapítanak, de időnként hazatérnek.

Az összes fent tárgyalt szétválasztás pozitív tartalmú, a Szent Szellem által végzett munka. Létezik azonban az ige szerint egy olyan szétválás is, amikor a hívők testiesége vezet egy gyülekezet szakadásához.

Erről beszél Pál a korinthusi gyülekezetnek:

*„Kérlek azonban titeket atyámfiain, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképpen szóljatok és **ne legyenek köztetek szakadások**, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben. Mert megtudtam felőletek atyámfiain a Kloé embereitől, hogy **versengések vannak köztetek**. Azt értem pedig, hogy mindenitek ezt mondja: **Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé, én meg Krisztusé. Vajon részekre osztatott-e a Krisztus? Vajon Pál feszített-e meg érettetek, vagy a Pál nevére kereszteltetted-e meg?**” (1 Kor 1.10-13).*

Itt egy olyan nem kívánatos szakadásról van szó, amikor a testies hívők az éretlenségük miatt felsorakozva egy-egy szolgáló mögé elkezdnek *pártoskodni*.

Nagyon érzékenyen reagálnak a helyi gyülekezetek a testies szakadásokra, ugyanakkor biblikus gyülekezeteknek tekintik magukat, holott csak különböző felekezetek csoportjai, akik a saját „pápájuk” mögött sorakoznak fel. Tehát már önmagában is egy *felekezeti szakadásról* beszélhetünk, amit természetesnek vesznek az egyes felekezeti „gyülekezetek”. Nem úgy tekintenek a felekezetekre, mint amik *a biblikus helyi gyülekezetek szakadásának okai*.

A Szent Szellem szétválasztó munkájával ellentétes emberi törekvések

A Szent Szellem azért jött, hogy végezze a munkáját a földön, beleértve az ítélettételt is: elválasztva a bűnt és a hamisságot az igazságtól. A gyülekezetek életében - a Jelenések könyvében leírt hét gyülekezethez hasonlóan - azt látjuk, hogy a hívők nagy

része a testiesség, éretlenség (szellemi érzékenység hiánya) miatt nem érzékeli egyáltalán a Szent Szellemnek a munkáját, így a Szent Szellem szétválasztási munkáját sem. Ezért minden Szent Szellem által végzett szétválasztást nem kívánatos szakadásnak minősítenek és - *egy emberi szeretet és szervezeti egység* nevében - hadakoznak ellene.

Az intézményes gyülekezetek - öncélú módon - folyamatosan a saját gyülekezetük létszámának megtartására, sőt növelésére törekszenek, ami ellentmond a Szent Szellem szétválasztó munkájának, ami lemondásról és elengedésről szól, és minden esetben a gyülekezet létszámának látszólagos csökkenésével jár. Képzeljük el, ha a családokban a szülők a maguk ragaszkodó szeretete miatt nem engednék, hogy a felnövő gyerekeik megházasodjanak és elköltözzenek otthonról, mert nem tudják elengedni őket és félnek attól, hogy maguk maradnak. Akkor kihalna az emberiség. Ezért haldoklik sok gyülekezet is, ragaszkodásukkal megakadályozva a szaporodást.

Alapvető probléma az is, hogy a gyülekezetek nagy többségében egyszemélyes pásztori vezetés van, ezért a hívők - kényelmi okok miatt - sokszor inkább a pásztoruk hangjára és nem a Szent Szellem vezetésére figyelnek. Túl nagy kihívás lenne számukra a szellemben járás, a Szent Szellemnek való folyamatos engedelmesség, a minden dolog megvizsgálása és az igazság nevében szembeszállni a hamissággal. Ezt nagyon kevesen vállalják fel, akik pedig felvállalják, azokat törvénykezőknek, összeférhetetleneknek, engedetleneknek és lázadóknak bélyegzik, vagy olyanoknak, akik szerintük egy nem kívánatos szakadást munkálnak. A kialakult gyakorlat szerint az ilyen „kellemetlen” embereket - a dolgok tisztázása helyett - inkább „szeretetlen elbocsátják” a gyülekezetekből, *mint ha Istentiszteletet cselekednének*.

Ilyen körülmények között nincs lehetőség szolgálók kiküldésére sem, mint Antiókhában, ahol öt előjáróból ki lehetett küldeni kettőt, mert még akkor is maradt három, ami még mindig jóval több, mint az általában szokásos egy. Egy egyszemélyes gyülekezeti vezető, akit rendszerint pásztornak hívnak, patthelyzetben van. Ő egy nélkülözhetetlen ember, aki a gyülekezethez van kötve minden tekintetben. Ezért nem tud, de nem is akar elmenni onnan, és nem is nevel fel olyan szolgáló társakat, akik adott esetben elfoglalhatnák a helyét, mert *versenyársaknak* tekinti őket. Különben sem szívesen hagyná ott megszokott, kényelmes helyét (szolgálati lakás, havi fizetés, pozíció), hogy felváltsa azt egy teljes bizonytalanságot és nagy kihívást jelentő új feladattal, mint annak idején Barnabás és Pál.

Néhány személyes megtapasztalás

Mi a pártoskodó negatív szakadást kivéve a Szent Szellem minden fent említett szétválasztási munkáját átértékeltük, annak minden áldásos hatásával. Emberileg ezek nem voltak kellemesek, sőt több esetben fájdalmasak, és sok értetlenséget, szellemi és lelki támadást is el kellett viselnünk ezek miatt. A Szent Szellem azonban mindig bizonyosságot tett ezek mellett különböző szellemi megnyilvánulások formájában (kijelentések, prófécíák, szellemek megkülönböztetése). Döbbenetes volt, ahogyan néhány nap leforgása alatt a korábban hosszú éveket együtt eltöltő gyülekezeti tagok között a Szent Szellem egy elválasztó munkát végzett attól függően, hogy kinek mi volt a szívében és a több éves egymáshoz való ragaszkodás egyik pillanatról a másikra

megszűnt: egy újfajta egység és kapcsolati viszony alakult ki. A szellemileg érzékeny hívők azt érezték, mintha egyik pillanatról a másikra egy szellemi fal emelkedett volna az emberek közé, ami elválasztotta az embereket (bűnt és igazságot) egymástól, megszüntetve a korábbi szoros közösséget. Szellemileg ugyanilyen erőteljes módon érzékelhető volt az is, amikor Barnabáshoz és Pálhoz hasonlóan a Szent Szellem elválasztott bennünket (két házaspárt) egy *munkára*, hogy Krisztus teste felé szolgáljunk az egész világon. Ez egy „blog szolgálaton” keresztül valósul meg.

Tapasztalatból mondhatom, hogy azok a szellemi elválasztások, amikről az ige beszél, szellemileg nagyon valóságosak és nagyon erőteljesek. Ez egyértelmű bizonyítéka annak, hogy a Szent Szellem végzi az elválasztást és nem mi emberek, emberi elgondolás alapján. Volt rá példa, hogy emberileg már gondolkoztunk egy esedékes szétválasztáson (elébe menve Isten munkájának), de hónapok alatt sem tudtuk azt véghezvinni. Amikor azonban a Szent Szellem végezte el azt (nem is egészen úgy, ahogyan mi gondoltuk, hanem máshol húzva meg a választó vonalat) néhány nap alatt csodálatos módon megoldódott.

Nem csupán szavak tehát, hogy a Szent Szellem elválasztó munkát végez a gyülekezetben, hanem szellemileg nagyon is valóságosak és nagyon erőteljes módon érzékelhetők.

A Szent Szellem elválasztó munkájának áldásos eredménye

Mindazzal a nagy káosszal szemben, amit a Sátán okoz a maga összevegyítő munkájával a földön a Szent Szellem szétválasztó munkájának eredményeként minden hamar világossá válna, ha a hívők szellemben járnának, felismernék a Szent Szellem szétválasztó munkáját (a világban és a gyülekezetben) és engedelmeskednének neki, nem hadakozva az ellen sokféle módon. Ez nagy áldás lenne az egyház és az egész emberiség számára.

Akik nem érzékelik a Szent Szellem mozgását, azok nem vesznek ebből észre semmit és nincs is értelme vitába szállni velük, mert úgylis eredménytelen lenne. Ha a hívők érzékelnék a Szent Szellem szétválasztó munkáját és engedelmeskednének neki, akkor a világ nagyon egyszerűvé válna, mert különválna

- *a megtéretlen (gonosz) világ és a vele szövetségre lépő „nagy parázna” egyház,*
- *Jézus Krisztus valódi gyülekezete, ami a szentek közössége: Krisztus valódi teste,*
- *kiformálódna minden városban egyetlen biblikus gyülekezet, ami szellemi egységével és erejével valóban „hegyen épített város” és világosság lehetne az ott élők számára, akik valóban elhinnék, hogy az Atya küldte el Jézust (János 17.21),*
- *az igével összhangban a hívő családok egy-egy „mini-gyülekezetet” alkotnak, amelyek erős alapját képezik a helyi gyülekezetnek,*
- *működhetne egy olyan hatékony misszió, amelyet az Apostolok cselekedetében látunk,*

Az Isten által alkotott világ tökéletes és valójában nagyon egyszerű, könnyű eligazodni abban, ha engedelmeskedünk a Szent Szellemnek, aki elvezet bennünket minden igazságra.

Jézus így szólt János apostolhoz:

„És monda az, aki a királyi széken ül: Ímé mindent újjá teszek. ... mert e beszédek hívek és igazak. És monda nékem: Meglett. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomjazónak adok az élet vizének forrásából ingyen. Aki győz, örök-ségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem.” (Jel 21:6-7)

Akinek van füle, hallja meg!

Okos vagy bolond szüzek akarunk lenni?

A Máté 24. fejezetének végén Jézus a visszajöveteléről prófétál, és amikor arról a napról beszél a *mennyeknek országát tíz szűzhöz hasonlítja*. Ez egy jól ismert példázat és többször hallunk róla igehirdetést. Az igeszakasz így hangzik:

„Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szűzhöz, akik előveszik az ő lámpásaikat, kimennek a vőlegény elé. Őt pedig közülük eszes volt, és öt bolond. Akik bolondok voltak, mikor lámpásaikat előveszik, nem visznek magukkal olajat; Az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat visznek az ő edényeikben. Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadnak és aludnak. Éjjélkor pedig kiáltás lőn: Ímhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe! Akkor felkelnek mind azok a szüzek, és elkészítik az ő lámpásaikat. A bolondok pedig mondák az eszeseknek: Adjatok nekünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak. Az eszesek pedig felelnek, mondván: Netalán nem lenne elegendő nekünk és néktek; menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak. Mikor pedig venni jártak, megérkezik a vőlegény; és akik készen voltak, bemennek ő vele a menyegzőbe, és bezárul az ajtó. Később pedig a többi szüzek is megjönnek, mondván: Uram! Uram! nyisd meg mi nekünk. Ő pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket.” (Máté 25.1-12)

Ez a példázat egy felületesebb vizsgálódást követően úgy is értelmezhető, hogy

- az utolsó napok egyházának elragadtatásáról szól, amikor
- a Menyasszony látva a Jézus visszajövele előtti - Máté 24-ben leírt - jeleket kivonul a Vőlegény elé és várja a vele való találkozást.

Látjuk azonban azt is, hogy lesznek, akiknek sikerül találkozniuk vele, és lesznek, akiknek nem. Természetesen mindenki azok közé szeretne tartozni, akiknek ez sikerül, azaz szeretne okos szűz lenni. Látható, hogy mindannyian szüzek és lámpása is mindenkinek van. A találkozás szempontjából döntő az olaj kérdése. Van megfelelő mennyiségű olaj a lámpásaikban a várakozás idejére - figyelembe véve azt is - hogy olyan sokat késik a Vőlegény? A hosszas várakozásban a szüzek elalszanak és csak a Vőlegény váratlan megjelenésére riadnak fel, de **csak az okos szüzek tudnak találkozni a Vőlegénnyel, mert nekik van elég olajuk**. A nagy kérdés most az, hogy mi az *olaj, amivel feltétlenül rendelkezni kell*, és amit az okos szüzek nem tudnak kölcsönözni a bolond szüzeknek.

Többen úgy értelmezik az olaj jelentését, hogy az olaj itt a Szent Szellemet jelképezi. Az olaj az ószövetségi korban a *felkenetés* eszköze volt, azaz maga a *kenet*, amiről sok igehirdetést lehet hallani - főleg karizmatikus körökben. Sokat idézett ige a következő:

„Mint a drága olaj a fejen, amely aláfolyik a szakállon, az Áron szakállán; amely lefolyik köntöse prémére;” (Zsoltár 133:2)

A megoldás tehát a biztos mennybemenetelhez az, hogy be kell töltekezni Szent Szellemmel, hogy legyen elég olaj (kenet, és működjenek a szellemi ajándékok) és akkor biztos lesz a mennybemenetel és a Völegénnyel való találkozás. Biztos, hogy erről beszél Jézus?

Általánosan elterjedt az egyházban, hogy a szolgálók felolvasnak egy igeszakaszt és utána elkezdik azt magyarázni. Mindenki a saját megértése szerint. Így egy-egy igeszakasz értelmezésekor meglepően sok magyarázat születik, amik sokszor eltérnek egymástól, sőt ellene is mondhatnak egymásnak. Sok évvel ezelőtt egy vendég-szolgálat alkalmával, a szolgálatom végén egy férfi odajött hozzám és csodálkozva megjegyezte: „te igével magyarázod az igét!”. Első pillanatra én is meglepődtem ezen, mert eddig még sosem fogalmaztam meg így, olyan magától értetődő volt ez számomra. Egy pillanat alatt végiggondoltam és igent” mondtam rá, mert tényleg így van. Hiszem, hogy nem vagyok ezzel egyedül, de azt is hiszem, hogy minden becsületes igemagyarázatnál ezt a módszert kell alkalmazni, mert a Szent Szellem által az ige valóban megmagyarázza önmagát.

Nézzük most meg egy kicsit részletesebben, hogy „igét igével magyarázva” milyen következtetésre jutunk ezzel az igeszakasszal kapcsolatban. Ehhez természetesen más igeszakaszokat is segítségül kell hívni.

Az „Utolsó idők” című írásban - igék alapján - részletesen kifejtettem, hogy mit is kell érteni az „utolsó” idők, a „menyasszony” és több más ebbe a témakörbe tartozó fogalom alatt. Igékkel alátámasztva igyekeztem bizonyítani, hogy a Jézus első és második eljövetele közötti teljes újszövetségi korszakot nevezi az ige „utolsó időknek”, „utolsó napoknak.” Ez azt jelenti, hogy az utolsó idők ill. napok már Jézus első eljövetelkor - 2000 évvel ezelőtt - elkezdődtek. Tudjuk az igéből azt is, hogy már a Pünkösöd utáni - 2000 évvel ezelőtti - első generáció gyülekezetei is nagyon várták vissza Jézust, amiről több helyen is olvashatunk. Ezért a thesszalónikai gyülekezetben lévő hívők nagyon megriadtak és megzavarodtak, amikor az első generáció hívői közül többen kezdtek meghalni; hogy is van akkor ez a dolog? Pálnak kellett megnyugtatóni őket, amiről az alábbi igeszakaszban olvashatunk:

*„Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az **Isten is előhossa azokat, akik elaludtak**, a Jézus által ő vele együtt. Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljövételéig, épen **nem előzzük meg azokat, akik elaludtak**. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és **feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban**; Azután mi, **akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk** azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.” (1Thessz. 4.14-17).*

Egy másik fogalmat is fontos itt tisztáznunk. Jézus és az első apostolok az Újszövetségben mindenhol **elalvás** szóval fejezték ki azt, ha valaki **meghalt**. Ennek helyes értelmezése a tíz szűz elalvása szempontjából nagyon fontos!

Jézus a következőket mondta, amikor feltámasztotta Lázárt a fizikai halálból:

*„Lázár, a mi barátunk, elaludt; de elmegyek, hogy felköltsem őt.....Pedig Jézus annak haláláról beszélt; de ők azt hitték, hogy álomnak alvásáról szól. Ekkor azért nyilván monda nékik Jézus: **Lázár megholt.**”* (János 11.11; 13-14)

Nyilvánvaló, hogy Lázár fizikailag meghalt, mert már négy napja halott volt. Már hullaszaga volt, amikor Jézus feltámasztotta őt a halálból. Ezt Jézus megerősíti az igeszakasz végén, ennek ellenére mégis azt mondja, hogy Lázár **elaludt** és **Ő fogja felkelteni**.

Pál más helyen szintén hasonló módon beszél a fizikai halálról:

*„Ímé titkot mondok néktek. **Mindnyájan** ugyan **nem aluszunk el**, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, **a halottak feltámadnak romolhatatlanságban**, és mi elváltozunk.”* (1Kor 15.51-52)

Pál itt arról is szól, hogy nem mindenki fog meghalni (elaludni), hanem lesznek olyanok is, akik **a Jézus visszajövetekor élő generációból el fognak változni** és **el fognak ragadtatni**. Arról is beszél, hogy a halálból feltámadók meg fogják előzni azokat, akik elragadtatnak, mint azt később látni fogjuk. Itt látjuk azt is, hogy az első generáció hívőinek a vágya 2000 évvel ezelőtt is az volt és így volt ez minden generáció életében az elmúlt 2000 évben, hogy vágytak az elragadtatás megélésére. Ebben azonban csak azoknak a keveseknek lesz része, akik Jézus visszajövetelekor élni fognak és **méltók lesznek** arra.

Pál, amikor az úrvacsoráról beszél ott is hasonlóan beszél az elalvásról:

*„Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból, Mert aki **méltatlanul** eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét. Ezért van ti köztetek sok **erőtlen** és **beteg**, és **aluszna** sokan.”* (1Kor 11.28-30)

Itt azt látjuk, hogy az igeszakasz végén Pál a méltatlanok ítéletéről szól, ami erőtlenség, betegség és, hogy sokan elalszanak. Az alvást, mint az ítélet egyik következményét itt Pál nyilvánvalóan nem a hívők kellemes elbóbiskolásaként említi, ami sokszor megtörténhet egy igehirdetés alatt, hanem az emberek fizikai haláláról beszél.

Látjuk tehát, hogy amikor Jézus a vele találkozni akaró tíz szűzről beszél, ott az elaludtak szó alatt **Ő** következetesen **nem álomnak alvásáról** szól, hanem mindazok fizikai haláláról, akik az elmúlt 2000 évben várták vissza **Őt**. Ők mind fel fognak támadni, ahogyan a tíz szűz is **felriadt** Jézus visszajövetelekor, de közülük nem mindenki fog bemenni a menyegzőre az őket követő azon kevesekkel együtt, akik Jézus visszajövetelekor el fognak ragadtatni.

A tíz szűz példázata tehát nemcsak a Jézus visszajövetelekor élő igaz hívők elragadtatásáról szól, hanem a teljes újszövetségi korszak minden generációjában meghalt hívőkről. Közülük azok fogják részét képezni a Menyasszonynak és lesznek méltók a Vőlegény menyegzői vacsoráján való részvételre, akik *Krisztusban haltak meg*. Népes sereg lesz ez: ott lesz Péter, Pál, Barnabás, Jakab, Timóteus, Titus és sokan az újszövetségi szentek közül. Sőt ott lesz az ószövetségi kor előtt elragadtatott Énok, az ószövetségi időkben elragadtatott Illés és mind az ószövetségi szentek is (Noé, Mózes, Illés, Dávid, Sámuel, Ézsaiás, Jeremiás, Dániel, Ezékiel stb.), akik Jézussal együtt támadtak fel és járkáltak Jeruzsálem utcáin. Tudjuk, hogy Jézus halálból való feltámadásakor nem egyedül Jézus volt az, aki feltámadt, hanem mint *első zsenge* vele együtt sok ószövetségi szent is feltámadt.

„Jézus pedig nagy fennszóval kiáltva, kiadta lelkét. A templom kárpitja fölétől aljáiig kettéhasadt; és a föld megindult, és a kősziklák megrepedeztek; És a sírok megnyíltak, és sok elhunyt szent teste föltámadt. És kijöttek a sírokból, a Jézus föltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek”. (Máté 27:50-53)

Ők mindannyian a Menyasszony részei, akik már 2000 éve feltámadott (romolhatatlan) testben a mennyben vannak és várják, hogy csatlakozhassanak azokhoz, akik Jézus visszajövetelekor fel fognak támadni, vagy el fognak ragadtatni, hogy teljes legyen a Menyasszony.

Látjuk a tíz szűz példázatából, hogy mindenki fel fog támadni, akár okos, akár bolond.

„Reménységem lévén az Istenben, hogy amit ezek maguk is várnak, lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak.” (Ap.csel. 24.15).

Mindenki fel fog támadni a halálból, de egyáltalán nem mindegy, hogy mire támad fel:

„Ne csodálkozzatok ezen: mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, és kijönnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.” (János 5.28-29)

A következő kérdésünk, amit meg kell válaszolni, hogy kik az okos és kik a bolond szüzek? Mitől okosak (bölcsek), ill. mitől bolondok (esztelenek, balgatagok)?

Erről szintén világosan ír az ige, amikor a keskeny és a széles út példázatáról beszél a Máté 7. fejezetében:

„Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megy be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-e, és nem a te nevedben űztünk-e ördögöket, és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők. Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette az ő házát: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és

fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a **kősziklára építettett**. És valaki *hallja én tőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez*, aki a fővényre építette házát: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása.” (Máté 7.21-27)

Az okos (bölcs) ember tehát az, aki

- Krisztusra, a **kősziklára építette a házát** (bemegey a „szoros kapun”),
- és **ha hallja Jézus hangját a Szent Szellem által, akkor meg is cselekszi azt** (ez jelenti, hogy a „keskeny úton” jár valaki).

Ezek az emberek **be fognak menni a mennyek országába, mert az Atya akaratát cselekedték**.

Ezzel szemben a **bolond** emberek azok, akik

- **nem a kősziklára - nem Jézusra - építették az életüket,**
- **mert ha hallottak valamit a Szent Szellem által, nem cselekedték meg azt.**

Itt látunk **egy nagyon fontos igazságot, ami sokakat megtéveszt és félrevezet. Nem a Jézus nevének folyamatos emlegetése (Uram, Uram) és nem is a kenet alatt történő szolgálatok (csodák, prófétálások) a bizonyítékai annak, hogy Jézus ismer valakit. Ez kijózanító kell, hogy legyen számunkra, mert ez a helytelen értelmezés fog sokaknak nagy meglepetést okozni Jézus visszajövelekor. Erre Jézus és az apostolok is sokszor figyelmeztették a hívőket.**

Sokan nem értik hogyan lehetséges ez. Tudjuk *egyrészt*, hogy vannak hamis krisztusok, hamis apostolok és hamis próféták, akik **hamis szellemek által tesznek csodákat**, mert a Sátán ezt is tudja utánozni. *Másrészt*, ha valaki a megtérését követően részesült a szellemi ajándékokban, de később **méltatlanná** vált, akkor **Jézus nem vonja vissza az általa adományozott szellemi ajándékokat, mert ajándékot nem szokás visszakérni!**

Legyünk tehát nagyon éberek! Ne a jelekre és a csodákra figyeljünk, hanem arra, hogy a szolgálók milyen *fák!* „**Jó fák**” azok, **akik az Atya akaratát cselekedve jó gyümölcsöt teremnek**, a „rossz fák” pedig azok, **akik nem cselekszik az Atya akaratát** (sokszor a magánéletük nem példaértékű, sőt erősen kifogásolható. Lásd. 1 Tim. 3.1-13 szerint leírtakat). A „jó fák” - hiteles igaz szolgálók - élete példaértékű (Krisztus természetét tükrözi vissza) és követendő mások számára is. Szentségben és a keskeny úton járnak! (Máté 7.17-20)

Itt egy nagyon fontos igazsághoz jutunk. A kellő mennyiségű **olaj** tehát, amivel az okos szüzek rendelkeztek ahhoz volt szükséges, hogy életük végéig ki tudjanak tartani és égjen a lámpásuk az utolsó pillanatban is. Jézus azokat fogja magával vinni, akiknek ég a lámpásuk, azaz **életük végéig világítanak** ebben a sötét, bűnös világban!

„Ti vagytok a világ **világossága**. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és **fényljék** mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy **fényljék a ti világosságtok** az emberek előtt, hogy **lássák a ti jó cselekedeteiteket**, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Máté 5.14-16).

Ugyanezt látjuk a Jelenések könyvében is, ahol egyértelműen látszik, hogy a Bárány menyegzőjére csak azok fognak tudni bemenni, akik **szentek és a cselekedeteik igazságosak**, azaz krisztusiak.

„Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert **eljött a Bárány menyegzője**, és az **ő felesége elkészítette magát**, És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs **a szenteknek igazságos cselekedetei**. És monda nékem: **Írd meg: Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak.**” (Jel 19:7-9)

A szentek igazságos cselekedetei tehát azok, **amik világítanak a sötét világban**”. Mi a „**világosság fiai**” vagyunk, akiknek **az élete minden helyzetben kell, hogy világítson**. (János 12.36; Ef. 5.8; 1 Thessz. 5.5)

Az olaj tehát a szentek igazságos cselekedete, amit **nem tud egyik ember a másiktól átadni, mert nem átadható**.

Mindenki a saját cselekedetei szerint kerül ítéletre:

„Mert **mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt**, hogy kiki **megjuttalmazzassék*** aszerint, **amiket e testben cselekedett**, vagy jót, vagy gonoszt.” (2 Kor 5:10) - *a **megjuttalmazás** eredeti görög szava *komidzó*, azt jelenti: magával visz.

Az, hogy a „kereskedőkhöz” kell menni olajat „venni” az azt jelenti, hogy „meg kell fizetni” a krisztusi cselekedetek árát. A *bolond* szüzek azok, akik *nem fizetik meg ezt az árat*, nem vállalják fel az igazságos cselekedetekkel járó megpróbáltatásokat. Ezért megalkudnak a világgal, tehát a széles úton járnak.

Minden generáció igaz hívői az elmúlt 2000 évben mind várták vissza Jézust és ez így van jól. Természetes, hogy a menyasszony természetével rendelkező hívők vágnak a vőlegényükkel való találkozásra.

Mivel azonban senki sem tudja, hogy mikor fog Jézus visszajönni - még Ő maga sem, csak az Atya - ezért **mindenkor késznek kell lenni** (mindenkinek egész életében, minden nap, hogy ne érjen váratlanul és felkészületlenül Jézus visszajövele senkit):

„**Azért legyetek készen ti is; mert amely órában nem gondoljátok, abban jő el az embernek Fia.**” (Máté 24.44)

„**Vigyázzatok magatokra**, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és **váratlanul reátok ne jöjjön az a nap**: Mert mintegy tőr, úgy lep meg mindeneket, akik az egész föld színén lakoznak. **Vigyázzatok azért minden időben**, kérvén, hogy **méltókká tétessetek** arra, hogy elkerüljétek mindezeket, amik bekövetkeznek, és **megállhassatok az embernek Fia előtt!**” (Lukács 21.34-36)

„Az időkről és időszakokról pedig, atyámfiai, nem szükség, hogy írjak néktek; Mert igen jól tudjátok ti magatok, hogy **az Úrnak napja úgy jó el, mint a tolvaj éjjel**.De ti, atyámfiai, **nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvaj módra lephetne meg titeket**. **Ti mindnyájan világosság fiai vagytok**... Ne is aludjunk azért, mint egyebek, **hanem legyünk éberek és józanok**.” (1Thess 5.1-2; 4-6)

Ha **éberek, józanok** vagyunk és állandóan vigyázunk, hogy az Atya akaratában járjunk, nem térünk le a keskeny útról, akkor az a nap nem fog váratlanul meglepni bennünket.

Mind a tíz szűz *elaludt* a várakozásban, azaz Jézus később fog visszajönni, mint bárki is gondolná. Miért kell olyan sok hívőnek meghalni és miért késik Jézus olyan sokat? Ha türelmetlenek vagyunk Jézus visszajövetelével kapcsolatban, akkor ne legyünk önzők, hanem gondoljunk másokra is, az Úr ugyanis rajtunk kívül még sokakat meg akar menteni:

„**Nem késik el az ígérettel az Úr**, mint némelyek késedelemnek tartják; **hanem hosszan tűr érettünk**, nem akarván, hogy némelyek elvessenek, **hanem hogy mindenki megterésre jusson**.” (2 Péter 3.9)

Már a thesszalonikabeli hívők is nagyon várták vissza Jézust, de Pál igyekezett megnyugtatni őket és valami támpontot (sorrendet) is adni Jézus visszajövetelével kapcsolatban.

„**Kérünk pedig titeket**, atyámfiai, **a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére és a mi ő hozzá leendő egybegyűlésünkre nézve**, Hogy ne tántorítottassatok el egyhamar a ti értelmetektől, se **ne háborítottassatok meg**, se lélek által, se beszéd által, se nékiünk tulajdonított levél által, **mintha itt volna már a Krisztusnak ama napja**. **Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen**. Mert nem jön az el addig, **mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia**, Aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletré méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be, mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát. **Nem emlékeztek-e, hogy megmondtam nektek ezeket, amikor még ti nálatok voltam?** És most tudjátok, mi tartja vissza, amiért csak a maga idejében fog az megjelenni. Működik ugyan már a törvényszegés titkos bűne: csakhogy annak, aki azt még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemészt az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével;” (2Thessz. 2.1-8).

Ezek szerint Jézus visszajövele előtt három dolognak kell megtörténni:

- az egyház nagy szakadásának,
- a bűn és veszedelem fia (törvénytíró - Antikrisztus) megjelenésének,
- amikor teljesen nyilvános (és nem titkos) lesz a bűn, sőt törvényerőre emelkedik az emberi társadalmakban.

Minden korban látni ehhez hasonló jeleket, de teljes kifejlett állapotában (lásd. Noé és Lót - Sodoma - napjait) a jelen korszak vége előtt következik be.

Milyen reménysége lehet a hívőknek minden korban ezeket ismerve? Nézzük meg, hogy Pál, aki elég világosan látta ezeket, hogyan élte meg ezeket a dolgokat?

„Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhozza azokat, akik elaludtak, a Jézus által ő vele együtt. Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig, épen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban; Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.” (1Thessz. 4.13-17)

Pál itt az Úrnak az ő életében való visszajövetelének reménységével beszél (mi, akik élünk elragadtatunk), de megnyugtatja a többieket is, hogy nem kell aggódniuk, mert akik korábban meghaltak a Krisztusban, ők is fel fognak támadni.

Egy másik helyen azonban azt látjuk, hogy Pál józan és számol azzal is, hogy neki is meg kell halnia, de ebben az esetben a reménységét a feltámadásba veti:

„Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására. Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.” (Filippi 3.11-12)

Látjuk tehát, hogy senki sem előzi meg a másikat: akár a halála után feltámadva, akár elragadtatva együtt megy minden okos szűz az Úr elé, és lesz ott a királyi menyegzőn.

Nekünk is hasonló reménységgel kell megélni a mindennapi életünket, ahogyan azt Pál is megélte: akár így, akár úgy az Úrral leszünk, ha mindvégig kitartunk. *A Krisztusban haltak meg* azt jelenti, hogy a keskeny úton járunk életünk végéig.

Pál gondolkodásmódja számunkra is példa, hogyan éljük meg az életünk minden napjait:

„Egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nékik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.” (Filippi 3.14)

Ámen

A „nagy paráznához” vagy a „szent maradékhoz” tartozol?

Több mint 2000 éve annak, hogy Jézus itt járt a földön, majd Pünkösd után megszületett az egyház. Az első generáció életében „gomba módra” szaporodtak a gyülekezetek az akkori Római Birodalom területén lévő városokban. Részletesen olvashatunk ezekről az Újszövetség az Apostolok cselekedetei könyvében és a gyülekezeteknek írt levelekben. Az első generáció egyháza - a sok hibája ellenére - ma is követendő minta számunkra és sok hitbeli törekvés irányul arra, hogy a mai hitehagyott egyház megreformálásával visszatérjenek az első gyülekezetek dicsőséges állapotához.

Amikor az egyház megreformálásáról beszélnek emberek, akkor mindig a szervezett, intézményes, történelmi egyházak „szemüvegén keresztül” nézik az egyházban végbe ment változásokat, ahol szerintük Isten folyamatosan - egymást követő módon, több lépésben - állítja helyre a gyülekezeteket és a szolgálatokat. Ez egy általánosan elterjedt, de téves értelmezés az egyház történetét tekintve. Jó ezt tisztázni, mert ha nem tesszük helyre ezt a kérdést, akkor sok más dologban is téves következtetésre jutunk!

Isten nem azért küldte el Jézust, hogy megreformálja kora vallásos egyházát, hanem hogy - attól függetlenül - egy teljesen újat hozzon létre, ami az akkori vallásos zsidók gyűlöletét és üldözését váltotta ki. Ez ismétlődik folyamatosan az elmúlt 2000 év során, amikor „Káin egyháza” üldözi és igyekszik megölni „Ábel egyházát”.

A mi generációnk hajlamos úgy gondolkozni, hogy 2000 év után az egyház - a folyamatos fejlődés eredményeként, a mi generációnk idején, az „utolsó napokban” - nyeri vissza ismét a kezdeti dinamizmusát. Sokan gondolják azt is, hogy még ennek a generációnak az életében visszajön Jézus és így részük lehet a nagyon várt csodálatos elragadtatásban.

Jézus visszavárása egy teljesen helyénvaló dolog, mert természetes, hogy a mennyasszony természetét magán hordozó igazi egyház várakozással és vágyakozással tekint a Völegényével való találkozásra.

Nem lehetünk azonban annyira önzők, hogy mindazt, ami az „utolsó napokra” vonatkozik az igében, azt kisajátítsuk magunknak és a mi generációnkra értelmezzük. Tisztelettel kell gondolnunk az előttünk élt generációk üldözött és életüket a hitükért feláldozó hithősökre is, akik az ige alapján ugyanazt a reménységet hordozták magukban, mint a mi generációnk. Tudjuk az igéből, hogy már az első generáció egyháza is várta vissza Jézust és reménykedtek az elragadtatásban. Nagyon elszomorodtak (sőt megzavarodtak), amikor az első hívők kezdtek meghalni. Pál igyekezett bátorítani őket és emlékeztetni néhány dologra:

*„Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhossa azokat, akik elaludtak (értsd: meghaltak), a Jézus által ő vele együtt. Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy **mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig, nem előzzük meg azokat, akik elaludtak. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával***

és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban; Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.” (1 Thessz 4:13-17)

A thesszalonikai gyülekezetnek írt első levelében Pál maga is az elragadtatás reménységével beszél:

***„mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig.....
mi akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk”***

Ne gondoljuk azt, hogy a második levélében, amikor Pál józanságra inti a hívőket ellentmondana az első levélben leírt reménységnek:

„Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljöveteleire és a mi ő hozzátok leendő egybegyűléseinkre nézve, Hogy ne tántorítottatok el egyhamar a ti értelmetektől, se ne háborítottatok meg, se lélek által, se beszéd által, se nekünk tulajdonított levél által, mintha itt volna már a Krisztusnak ama napja. Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, ” (2 Thessz 2:1-3)

Itt arról olvashatunk, hogy a Thesszalonikában lévő gyülekezetet megzavarták egyesek azt hirdelve *„mintha már itt volna Krisztusnak ama napja.”* Pál igyekszik megnyugtatni és józanságra inteni őket. Ez 2000 évvel ezelőtt történt és hasonlóan élheti ezt meg minden generáció, mert *„sok hamis próféta jön, akik elhitetik, ha lehet a választottakat is”*.

Az elmúlt 2000 évben hozzávetőlegesen 50 generáció élt, akik teljes joggal ugyanezt a reménységet hordozták a szívükben és ez így helyes. Az örökkévaló „Vagyok” Istene minden korban hasonló módon kijelenti magát a benne hívőknek. Az első generáció idejében leírt Újszövetség igéi hasonlóképpen *réma* minden generáció számára. Pál intelmei 2000 év után nekünk is aktuálisak és megszívlelendők. Nem szabad, hogy *„megháborítsanak minket (is), mintha az a nap már elérkezett volna”*. Sok megtévesztett hívő tette tönkre az életét az elmúlt évszázadokban, akik hittek a hamis próféták jövendölésének. A józanság szintén a *„szellem gyümölcse”* és nem kell szégyellni, mert időnként nagy szükségünk van rá.

Van az egyháztörténelem értelmezésében egy alapvető tévedés. A fent említett - szervezett, intézményes „történelmi” - egyházak fejlődésének történetéről Manfred Haller a következőt írja: *„a keresztyénség történelmi fejlődése’ a hústestnek, a természeti embernek, a régi Ádámnak a története.”* Emlékezzünk rá, hogy a Jelenések könyve egymástól jól megkülönböztethető módon **két egyházzal** beszél és nem csupán egyetlen - folyamatosan fejlődő - egyházzal. Az egyik egy bukott, a világgal *paráználkodó* egyház, amit a Jelenések könyve *„nagy parázna”* egyháznak (nagy Babilonnak) nevez, a másik pedig az igazi egyház, ami Jézus Krisztus *szent „menyasszonya”*.

Sok hívő tévesen értelmezi az *„utolsó napok”* idejét, mert - nem gondolva az előttünk élt generációkra - úgy gondolják, hogy a mi generációnk (esetleg az utánunk következő) él az utolsó napokban. Jó, ha úgy gondolkozunk az *„utolsó időkről/napokról”*,

ahogy a Biblia ír róla. Erről részletes leírás van az „Utolsó idők” című írásban, de hadd idézzek itt egyetlen igét, amit Péter Pünkösdkor mondott, amikor Joel prófétától idézett:

*„Hanem ez az, ami megmondattott Jóel prófétától. És **léssen az utolsó napokban**, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelekemből minden testre:”* (Ap.csel 2.17)

Mint látjuk már Jézus első eljövételével (ill. Pünkösdkor) elkezdődött az „utolsó napok” időszaka, ami már 2000 év óta tart. Jézusnak - a nagy parázna egyháztól függetlenül - minden generációban voltak igazi követői (az un. maradék, ill. a menyasszony). Élesen **külön kell választani** tehát a szervezett, intézményes egyházakat (nagy parázna és annak lányait) azoktól, akiket Isten minden korban „kihívott” a parázna egyházból, és attól függetlenül élték meg a hitüket.

A Jelenések 2. és 3. fejezetében hét gyülekezetéről olvashatunk, ahol Isten hat gyülekezetet megtérésre szólít fel. Ők tartoznak a „Nagy Parázna” egyházhoz, közöttük is vannak azonban kevesen, akik még hallják az Úr hangját. Ez a hat gyülekezet ítéletre kerül, ha meg nem tér. A közöttük lévő igaz hívőknek azonban *„ki kell futni”* közülük, ha a gyülekezetek nem térnek meg! Egyetlen gyülekezet van csupán a hét közül, amelyik Jézus „menyasszonya”. Ők **szentek, megtartják az Ő beszédét és nem tagadják meg az Ő nevét**” Ennek a gyülekezetnek csak kevés ereje van és a többi gyülekezet lenézi őket. Ami azonban van, az elegendő az Úrnak, de szükséges, hogy megtartsák azt.

*„Tudom a te dolgaidat (ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat), hogy **kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet**. Ímé én adok a Sátán zsinagógájából, azok közül, akik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; ímé azt művelem, hogy azok eljöjjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged.”* (Jel. 3.8-9)

Ha így gondolkozunk, akkor teljesen más következtetésre jutunk. Jézusnak az elmúlt 2000 évben minden generációban voltak igazi követői, akiket a „hivatalos történelmi egyházak” (a nagy parázna egyház) a történelem során mindig „eretnekeknek” nevezett és üldözte őket. Minden generációban van tehát egy *szent maradék!* Az elmúlt 2000 év „maradékai” az utánunk következőkkel *együtt* alkotják és fogják képezni Jézus Krisztus igazi egyházát, az Ő szent menyasszonyát. Fontos tudni, hogy a „nagy parázna” (nagy Babilon) sosem javul meg, nem válik szentté, hanem végül elnyeri méltó jutalmát:

„Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöcévé. Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ő vele paráználkodtak, és a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak. És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondja: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: Mert az ő bűnei az égis hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.” (Jel 18:2-5)

A reformációk - megjobbítási törekvések - nem vezetnek tehát eredményre, ezért Isten parancsa minden generáció számára az, hogy „*fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból*”.

Tisztelettel kell gondolnunk minden generáció névtelen hőseire, akiket a „nagy parázna” egyház eretnekeknek minősítve megégetett, máglyára vitt, vagy száműzött. Erről szól E.H. Broadbent „Zarándok gyülekezet” című könyve, ami leírja azt a 2000 éves „élő krisztusi vonalat” - Jézus Krisztus igazi egyházának igaz történetét - azokról a hívőkről, akik sosem hajoltak meg a „Baálnak”: bogumiloknak, hugenottáknak, valdenseknek, anabaptistáknak, puritánoknak stb. nevezték őket, de ők egyszerűen csak *testvéreknek, keresztyéneknek* - Krisztust követőknek - nevezték magukat. Az igaz hívők igaz története jórészt feledésbe merült, mert ők *eretnekek* voltak a mindenkori hatalmon lévő és a világi hatalommal szövetséget ápoló - a királyoknak koronát osztogató - „nagy parázna” (nagy Babilon) szemében. Az eretnekek könyveit megégették, a nyomukat eltüntették és a feledés homályába süllyesztették történetüket. Ők Krisztusban meghalt igaz testvéreink az Úrban, akik mindannyian részei a királyi menyegzőre készülő menyasszonynak, a szent maradéknak. Jézus Krisztus igazi egyházában - a ma hirdetett véleményekkel ellentétben - mindig is működtek a Jézus által adott szolgálatok: apostolok, próféták, evangélisták, pásztorok és tanítók. Téves tehát az az elgondolás, hogy Isten a mai időkben állítja azokat helyre. Krisztus igazi követői - minden korban - sokszor az üldözést elszenvedve, elrejtettségben, nagy alázatossággal, sosem a dicsőséget és a népszerűséget keresve szolgáltak.

Ha meghajolunk a Baál előtt, akkor a nagy paráznával szellemi közösséget vállalunk, és bűnrészessé válunk. Ezzel megtagadjuk Krisztus keresztdozatát és minden - a hitükért mártírhalált halt - hívő testvérünk emlékét, akiket az elmúlt 2000 év alatt a „nagy parázna és az ő lányai” üldöztek, vagy eretnekként kivégeztek. Az elmúlt 2000 év hithősei mind részei tehát a *menyasszonynak*, részei a *maradéknak*, akikből **együttesen** elő fog előállni a menyasszony, amikor Jézus visszajön érte, hogy együtt ünnepeljenek a királyi menyegzőn.

Isten örökkévalóságban eltervezett üdvterve - a minden generációban hasonló módon megélt, ismétlődő események és rémák mellett - meghatározott menetrend szerint halad előre több évezreden át, egészen Jézus visszajöveteléig. Ebben a korszakban (azt utolsó napokban) vannak jól meghatározható - megismételhetetlen - események, amiket az ige meghatároz, és jó felismerni ezeket a történelem óráján. Ilyen fontos események például:

- a Templom lerombolása és a zsidó nép szétszórása,
- a pogányok idejének betelése, Izrael maradékának összegyűjtése az ígért földjén,
- a hitehagyást és a szakadást követően a törvénytípró megjelenése és végül
- Jézus visszatérése.

Ne tévelyegjünk! Nem a „nagy parázna” hitehagyott testies egyház tagjai a mi hittestvéreink, mert ők „Krisztus keresztyének ellenségei”, hanem mindazok, akik Krisztusban haltak meg az elmúlt 2000 év során, akik *mindenben engedelmeskedtek neki*.

Emlékezzünk tehát nagy tisztelettel minden korábbi generáció hős mártír hívőire, akik hozzánk hasonlóan vívták harcaikat a maguk idejében, sokszor sokkal nagyobb próbákat megélve, vagy az életüket áldozva a hitükért.

Nem kell tehát foglalkoznunk a „nagy parázna” (és az ő lányai) egyházának megreformálásával (megjobbításával), mert Jézus világosan megmondta, hogy nincs értelme „új foltot varrni a régi ruhára”, sem „új bort önteni a régi tömlőbe”. Jézus minden generációban kihívja az Övéit az intézményes egyházakból és gondoskodni is fog róluk. Így „lesz egy akol és egy pásztor”, ahol személy szerint Ő pásztorol mindenkit. Ígéretéhez híven Ő építi az Ő egyházát is a Szent Szellem vezetése és munkája által, amin „a pokol kapui sem vesznek diadalmat”. Jézus az Ő kihívottait sokszor a pusztában, rejtett módon készíti fel, személyesen foglalkozva mindenkivel, hogy a megfelelő időben - Illéshez hasonlóan - váratlanul felemelje őket, hogy akcióba lépjenek és beteljesítsék Isten akaratát.

Illés „hosszú hasonló” ember volt, Elizeus - az utóda - Illés kenetének kétszeres mértékét kérte Istentől és Ő megadta neki. Ne legyünk tehát hitetlenek, hanem legyünk bátrak, akik Illés szellemével munkálkodnak és *készítik az utat a pusztában* az Úrnak.

A kérdés most így hangzik: a „*nagy paráznához*” vagy a „*szent maradékhoz*” tartozol?

Ha a nagy paráznához tartoztok, akkor az aktuális üzenet ma az, hogy „*fussatok ki belőle*”!

Az Atya szeretete - fiak vagy „korcsok”

Előszó

Istennel, mint Atyával kapcsolatban több írás és MP3-as tanítás is található a *keskeny út* blogon. Most azonban az Atya szeretetére szeretnék koncentrálni és szeretném felhasználni személyes megtapasztalásaimat is, amiket a családi életben, Isten családjának - a gyülekezetnek - az életében az elmúlt évtizedek alatt megtapasztaltam. Remélem így eléggé személyes és gyakorlatias lesz ez a kérdés mind a családi, mind a gyülekezeti élet szempontjából.

Már idősebb hívő és előljáró voltam, amikor Isten a szívemre helyezte az Atya szeretete megismerésének fontosságát, átérezhessük, hogy milyen is az Atya szíve.

Sokan sokféle módon képzelik el az Atya szeretetét. Az egyik szélsőség a mindent megengedő és elnéző szeretet, a másik pedig az állandóan fenyítő és büntető Atya képe.

A szellemi és a fizikai párhuzam felismerése

Kiindulási pontként jó alapnak számít az un. „tékozló fiú” története, ami többnyire evangélizációs igehirdetés témája. Ez a példázat azonban sokkal több annál, mint amit ez a cím sugall. Nagyon sokat veszítenénk, ha ezt a történetet csak egy „tékozló fiú” történeteként értelmeznénk! Nagyon sokat nyerünk viszont azzal, ha a maga valóságában értjük meg, hogy miről is van szó ebben a történetben. Erről egy részletes tanítás van a blogon „Atyaság, fiúság, szolgaság” címmel. Most itt egy dolgot ragadjunk csak meg: ez a történet egy természetes család életéről szól, de ugyanakkor példázta Isten, az Atya szellemi családjának történetét is. Fontos látnunk, hogy egy nagyon szoros párhuzam van a hétköznapi család és az apa szerepe, valamint Isten családjá, a gyülekezet és az Atya szerepe között. Az 1 Tim. 3.4-ből az válik világossá számunkra, hogy csak egy olyan hívő apa válhat egy gyülekezet előljárójává, aki a saját „*családját jól igazgatja (pásztorolja) és gyermekeit engedelmisségben tartja*”. Egy hívő család esetében, ami valójában egy kis gyülekezet, az apa példakép a család számára és valójában egy „pásztorlási” feladatot tölt be a család életében. A gyermekeinek „engedelmisségben való tartásával” azt biztosítja, hogy a család minden tagja betöltse az igét az életében. Ennek Isten családjában az előljáróknak való engedelmisség felel meg (Zsidó 13.7), a gyülekezeti előljárókról, mint példaképekről pedig az 1 Péter 5.1-3 beszél.

Személyes tapasztalatok

Még nem hívő emberként fiatalon házasodva hamar megtanultam, hogy a házasság, a család nem önmagunkról, hanem önfeláldozásról, gondoskodásról, felelősségről és szolgálatról szól. Ilyen módon tudom gyakorlati módon kifejezni a szeretetemet a családom, a gyermekeim felé. Bizonyára sok minden nem volt tökéletes a családi életünkben, de mindig vágytam rá, hogy egy szerető család legyünk és ez mindennél fontosabb volt számomra. A gyermekeinket igyekeztünk szeretetben nevelni, de ragaszkodtunk ahhoz is, hogy engedelmeskedjenek nekünk, szülőknek. Apaként sok

tapasztalatot szereztem ezekben az években, de az egész család megtérését követően az ige fényében több dolgot felül kellett vizsgálni és korrigálni. Nagy kegyelem volt az Úrtól, hogy a feleségemmel és a gyerekeinkkel együtt rövid időn belül tértünk meg, amikor mi a 40-es éveink elején, gyerekeink 18 és 19. évükben jártak. Hívó család lettünk és nem sokkal később én gyülekezeti elöljáró. Így Isten családjában az Atya szeretetét kellett közvetítenem a gyülekezet tagjai felé, a gyakorlatban megvalósítva az igének és az elöljáróknak való engedelmességet is.

A mai idősebb generáció még úgy nőtt fel, hogy a szülői szeretetbe indokolt esetben még belefért a fenyítés is, amit a szülők, sőt az iskolában a tanárok is gyakoroltak.

A mi korosztályunk még emlékszik rá, mit jelent a sarokban vagy guggolva - feltett kézzel - állni, „körmöst” kapni vonalzóval, mi az a „fülhúzás”, amiket rendszerint a tanítónők alkalmaztak előszeretettel az iskolában vagy a szülők is otthon. A férfi tanárok súlyosabb esetekben még egy kiadós pofont is megengedtek maguknak a fékezhetetlen fiúk felé. Tudtuk, hogy megérdemeltük ezeket, ezért otthon panaszkodni sem mertünk. Ha a szülők mégis megtudták, mert a tanítók elmondták nekik, akkor ráadásként még a szülőktől is kijárt a büntetés, mert szégyent hoztunk a családra. Még középiskolás koromban is volt, hogy az osztályfőnök egy fél évre eltiltott a focitól, amit nagyon szerettem (a helyi csapatban játszottam), mert nem volt megelégedve a jegyeimmel. Szerinte jelesre is képes lettem volna, de én megelégedtem 4,5-el. Voltak, akiket cigarettázásért ki is zártak akkoriban a gimnáziumból. Az, hogy egy kisgyereket „elfenekeltek” a szülei, ha hisztizett, vagy a nagyobbaktól megvontak dolgokat, amiket nagyon szerettek, ezek gyakran alkalmazott nevelési módszerek voltak.

Az utánunk következő generáció - alapvetően a mai 40 év alattiak korosztálya - a világi nevelési módszerek (a „gyermek ellenes törvények”, a modern pszichológia, egy rosszul értelmezett szeretet, a keresztyén nevelési módszerek tudatos elvetése) hatására már úgy nőtt fel, hogy a gyermekek fenyítését megtiltották és mellőzték azt tanítva, hogy a szeretetbe nem fér bele a fenyítés. Egy mindent bátorító és „toleráló” szeretet vált általánossá. Mi, akik a szeretetet még „konzervatív módon” értelmeztük és gyakoroltuk a családban ellentétbe kerültünk a világban és sajnos a gyülekezetekben is általánosan elfogadottá vált nevelési normákkal.

A biblikus szeretet tisztázásának fontossága

Amikor hívőként és elöljáróként ezzel az ellentmondással találkoztam elkerülhetlenné vált a biblikus szeretet fogalmának tisztázása, ahol az Atya szeretetének a mintája a követendő gyakorlat. Tisztázásra szorult, hogy egy un. „toleráns” - sok mindent elnéző - szeretet vagy egy bizonyos normák betartása érdekében, akár a dorgálás, a fenyítés eszközét is alkalmazó un. „szigorú szeretet” a követendő minta? Tekintettel arra, hogy az egyházban is eléggé teret nyert az 1 Kor. 13-ra - a „szeretet himnuszára” - hivatkozva az un. „mindent eltűrő”, „toleráns” szeretet, ezért a szeretet biblikus értelmezésének tisztázása még inkább fontossá vált.

Tudjuk az igéből, hogy ha megtérünk, azaz befogadjuk Őt, akkor válunk Isten gyermekévé.

„Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ad azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek;” (János 1:12)

Akik tehát befogadják Öt, azok válnak Isten gyermekeivé és ők lesznek jogosultak arra, hogy hívőként Atyának szólíthatják Istent! A „*hatalmat ad azoknak*” valójában nemcsak „hatalmat”, hanem az eredeti görög szóhasználat szerint „jogot” is jelent. A jog” mindig kötelezettségekkel jár együtt, azaz „be kell tartanunk a biblikus normákat”: **engedelmeskednünk kell a parancsolatoknak.**

Amikor előljáróként az a vágy volt a szívemben, hogy jobban megismerjem az Atya szeretetét, akkor nyilvánvalóvá vált számomra, hogy az Atyának

- **sokkal nagyobb a kegyelme és az irgalma, mint azt mi gondolnánk,**
- **de ezzel együtt sokkal nagyobb a haragja (szigorúsága) is, mint azt mi el tudjuk gondolni.**

Az elveszett fiak, „korcsok”

Az un. „tékozló fiú” esetéből mindenki azt szokta kiemelni, hogy az Atya milyen nagy szeretettel fogadta vissza az elveszett fiát, ami kétség nélkül igaz, de az előzményekről sem szabad elfelejtkezni. Az Atya szeretete csak így válik *teljessé, kiegyensúlyozottá* számunkra. Nézzük most meg ilyen szemmel, miről is szól ez a történet.

„Ezenképpen, mondom néktek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén. Monda pedig: Egy embernek volt két fia; És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az megosztotta köztük a vagyont. Nem sok nap múlva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözött; és ott eltékozolta vagyonát, mivelhogy dobzódva élt. Minekutána pedig mindent elköltött, támadt nagy éhség azon a vidéken, és ő kezdett szűkséget látni. Akkor elmenvén, hozzá szegődött annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldte őt az ő mezeire disznókat legeltetni. És kívánta megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, amit a disznók ettek; és senki sem adott neki. Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővülködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy! És felkelvén, elment az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátta őt az ő atyja, és megesett rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esett, és megcsókolgatta őt. És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam! Az atyja pedig monda az ő szolgáinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk. Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdték azért vigadni.” (Lukács 15.10- 24)

Ebből a példázatból világossá kell válni számunkra annak is, hogy a „rossz útra tért” kisebbik fiú csak addig volt fia az Atyának, míg ki nem kérte a jussát és a saját útját járva hátat nem fordított az Atyának. Ettől fogva ez a fiú „elveszett” volt az Atya számára! Ez azt jelenti, hogy az Atya nem tekinti őt a fiának, az Atya gondoskodó szeretetére már nem *jogosult*, ezért jutott el teljesen a „disznók vályújáig”. Vegyük észre, hogy egy rosszul értelmezett szeretet jegyében az Atya nem küldött újabb

anyagi támogatásokat az „elveszett fia” megsegítésére, amikor hallotta róla a híreket, hogy már a disznók moslékját is megenné, olyan szükségre jutott. Csak amikor az „elveszett fiú” átgondolta a dolgokat és *engedelmes módon visszatért* az Atya házába, akkor vált ismét „jogosulttá” minden atyai áldásra, akkor vált ismét az Atya *fiává*. Az „elveszett fiú” tisztában volt vele, hogy „nem volt méltó” arra, hogy az Atya a fiának tekintse őt. Az, hogy a fiú „az ég ellen és az apja ellen” is vétkezett azt húzza alá, hogy a természetes család és Isten szellemi családja azonos megítélés alá esik: azonos a szeretet, ugyanazok a „normák”, parancsolatok érvényesek.

A Zsidó levélben ezt olvashatjuk az Atya szeretetével kapcsolatban:

„Mert akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad. Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánt az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, akit meg nem fenyít az apa? Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben mindenek részesültek, korcsok vagytok és nem fiak. Aztán, a mi testi apáink fenyítették minket és becsültük őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-e a lelkek Atyjának, és élünk!” (Zsidó 12:6-9)

Ebben az igeszakaszban néhány nagyon fontos megállapítást láthatunk az Atya szeretetével kapcsolatban:

- az Atya szeretetének fontos **ismertető jegye**, hogy *megdorgálja a fiait, azaz a fiúvá fogadás nélkülözhetetlen velejárója a megostorozás, megdorgálás,*
- csak azok számítanak fiaknak, akik *elszenvedik az Atya fenyítését.*

Itt látunk egy komoly figyelmeztetést is. **Ha valaki apa léte nem alkalmazza a fenyítést, annak eredményeként gyermekei „korcsok” lesznek és nem fiak.** A párhuzam itt is látható: minden testi apa fenyíti az ő fiát, ennek ellenére a fiak becsülik az apjukat. Így van ez a mi mennyei Atyánkkal is!

A „korcs” szó az állatvilágból ismert, de az ige itt emberekre és hívőkre alkalmazza. Ez lesz annak az eredménye, ha az un. „szigorú” biblikus szeretet helyett, egy mindent megengedő - fenyítést nem alkalmazó - *hamis szeretetet* gyakorolunk. A „korcs” szó itt „az elveszett fiú” szinonimája, azaz **a „korcsok” nem fiak!**

Mindenki előtt közismert, hogy az állatvilágban vannak *nemes tulajdonságokkal rendelkező fajtisza* egyedek, és vannak un. „korcsok”. A „korcsok” *viselkedése kiszámíthatatlan, taníthatatlanok*, ezért a gazdájuk számára *értéktelenek, akik igyekeznek megszabadulni tőlük.* Ezt a kifejezést használja Isten ígéje azokra az emberekre, akik nem voltak hajlandók elviselni az apai fenyítést és ezért engedetlen - szüleiket megszégyenítő - fiakká váltak (Péld. 10.5; 19.26). Ma a gyerekek dorgálása és fenyítése tilos és ez *a feddést és intést nem alkalmazó hamis szeretet* a gyülekezeteket is megfertőzte. Az ige fényében sajnos arra a következtetésre kell jutnunk, hogy ma a világban (a családokban, az iskolákban), de többnyire a gyülekezetekben sem fiakat, hanem sokkal inkább „korcsokat” nevelnek! Megszűnt a családban a szülők odaadó, felelősséget vállaló és gondoskodó szeretete (lásd sok válás) és a hisztis kisgyerekek

elfenekelése is. A gyülekezetekben is alig alkalmazzák már a feddést, a dorgálást, az intést, a kizárásról nem is beszélve, pedig ezekről nyomatékosan beszél az ige:

*„Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is **elvesszen** e kicsinyek közül. Ha pedig a te atyádfia **vétkezik** ellened, menj el és **dorgáld meg őt** négy szem között: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát; Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásaival erősítsessék minden szó. Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; **ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő**. Bizony mondom néktek: Amit megkötök a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz”. (Máté 18:14-18)*

Természetesen a fenyítés alkalmazása alatt nem arról van szó, hogy okkal és ok nélkül kék foltokat eredményező módon a családban, az iskolákban verni kell a gyerekeket és a gyülekezetben a felnőtt tagokat. Ezt ma már a polgári törvények is büntetik, de a helyzetnek és az életkornak megfelelően - Istentől vett bölcsességgel és szeretettel - *alkalmazni kell az intést, a feddést, a dorgálást, sőt a fenyítést is*. Erről az ige számtalan helyen beszél. Az *intés, feddés* az igében - az Újszövetségben is - sűrűn előforduló szavak! Ezekre konkrét példák is vannak az igében:

*„**Fenyítsd meg a te fiadat**, mert még van remény felőle; de annyira, hogy őt megöld, ne vigyen haragod.” (Péld 19:18)*

*„**Fenyíts meg engem**, Uram, de **mértékkel**, nem haragodban, hogy szét ne morzsolj engem!” (Jer 10:24)*

Pál apostol Timóteusnak és Titusnak a következő útmutatásokat adja:

*„Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, **ints, feddj**, buzdíts teljes béketűrősséggel és tanítással. Mert **lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik**, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a fülök; És **az igazságtól elfordítják az ő fülöket**, de a mesékhez oda fordulnak.” (2 Tim 4:2-4)*

*„Ezeket szóljad, és **ints és feddj teljes méltósággal; senki téged meg ne vessen**.” (Tit 2:15)*

Ezekből azt látjuk, hogy az *intés és feddés* természetes velejárója az *egészséges tanításnak*, nevelésnek. Ha ezeket *nem szenvedik* el a hívők, akkor az azt jelenti, hogy az *igazságtól fordulnak* el.

Isten még azt is egészséges nevelési módszernek tartja, sőt mások szempontjából is nevelő hatásúnak, ha egyesek megfenyítése másokban félelmet kelt és ezzel elrettenti őket a nem kívánt dolgok elkövetésétől. Isten a mi teremtőnk. Ő ismeri legjobban a mi lelkünket. Ennek ismeretében Ő a nyilvános megszégyenítést is hatékony nevelési módszernek tartja.

„A vétkeket mindenek előtt fedd meg, hogy a többiek is megfélemljenek”
(1Tim 5:20)

További igék még ezzel kapcsolatban: Ef. 5.12; 2 Tim 3.16; Tit 2.8;

Ha a nyilvános fenyítés egyeseknek el is veszi az önbizalmát, a büszkeségét és megalázza, megszegyeníti őket, az egyáltalán nem baj, mert ezek a romlott emberi természet jellemzői, amelyek Isten ellen munkálkodnak. Isten az alázatosságot szereti, és azt akarja kimunkálni bennünk, ezért aki magát felmagasztalja meg fog aláztatni: ez Isten szellemi törvénye.

Nem a fenyítést szeretném túlhangsúlyozni, hanem egy kiegyensúlyozott, biblikus atyai szeretetet alkalmazására szeretném felhívni a figyelmet. Egyértelműen látnunk kell az ige alapján, hogy az elfogadás, a bátorítás, a gondoskodás, a hosszútűrés és az irgalom mellett az atyai szeretet nélkülözhetetlen velejárója a feddés, a dorgálás, sőt a fenyítés is, amik elhagyása „korcsokat” eredményez, akik nem fiak!

A *fiak* itt Isten fiait - az Atya gyermekeit - jelenti. A „korcsok” nem hajlandók elviselni az Atya feddését, dorgálását, fenyítését, ezért ők a lázadás atyjának, a Sátánnak a fiai, akiket az ige „ördögfiaknak” is nevez, akik az „ördög atyától” valók. Jézus a vallásos zsidókra mondja a következőket, de ez sok mai vallásos emberre is érvényes:

„Monda azért nékik Jézus: *Ha az Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem: mert én az Istentől származtam és jöttem; mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem. Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én szómat. Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja.*”
(János 8.42-44).

Istenfélelem

Az Atya szeretete irgalmas, megbocsátó és gondoskodó, de ugyanakkor félelmetes és haragvó is:

„Ha szándékosan vétkezünk, az igazság megismerésére való eljutás után, akkor többé nincs bűnkéért való áldozat, Hanem az ítéletnek valami rettenetes várása és a tűznek lángja, amely megemésztí az ellenszegülőket”. (Zsidó 10:26- 27)

„Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni.” (Zsidó 10:31)

Egyértelműen kell látnunk azt, hogy Isten megbünteti az ellenszegülőket, a bűnösöket, mert igazságos. *A bűnt nem szenvedheti.* Ezért azzal együtt, hogy nagyon szeretjük Istent, amit a parancsolatainak való engedelmességünkkel mutatunk ki, *félünk is kell Őt - félünk bűnt elkövetni.*

Ez egy egészséges istenfélelem, aminek minden hívő életében helyet kell kapnia, különben félelem nélkül vétkezik, és azt gondolja, hogy minden rendben van. Akik egy olyan istent hirdetnek és egy olyan szeretetről beszélnek, ahol nincs helye az istenfélelemnek, azok egy hamis istent és egy hamis szeretetet hirdetnek. Ők valójában „ördögfiakat” nevelnek!

Isten nem gyönyörködik a bűnös halálában, hanem azt akarja, hogy minden ember megtérjen és az igazság ismeretére eljusson és abban járva örök élete legyen.

Isten, mint teremtő *a félelem készségét* és nem egy állandó félelmet ültetett belénk. Nem akarja azt, hogy okkal-ok nélkül, állandóan féljük és rettegjük Őt. Isten a mi védelmünk érdekében a félelmet használja arra, hogy jelezzon számunkra, ha eltérünk az igazságtól, letérünk a keskeny útról, azaz már nem Jézust követjük.

Isten azt akarja, hogy *Őt féljük, ha vétkeziünk*. A bukott emberi természet jellemzője, hogy nem fél Istentől - akkor sem, ha vétkezik -, fél viszont az emberektől, ami nem Isten akarata. Isten *szeretete felszabadít bennünket az emberek és az Isten felé való állandó félelemtől (kiűzi belőlünk a félelmet), ha az Ő akaratában járunk*. Ha engedelmesek vagyunk Neki, akkor nincs mitől félnünk, és az életünk „*élet és békeség*” (Róma 8.6).

A fiak jutalma

A „tékozló” - elveszett - fiú példáján keresztül is láthattuk, hogy az Isten nélküli élet - ideig-óráig - sok testi örömet (paráznaság, dorbézolás) eredményezhet, de a vége pusztulás.

Isten azonban az Őt szeretőknek - neki engedelmeskedőknek - *gazdag jutalmat* tartogat, ami minden igaz hívő számára elérhető. Az Atya nekünk is azt mondja, ha megalázzuk magunkat és engedelmisséggel visszatérünk az Atyai házhoz, hogy „*fiam, mindenem a tiéd*”. Ez a fiak öröksége és nem kell a béresek kenyerével megelégednünk, ahogyan azt az elveszett fiúhoz hasonlóan ma sok hívő gondolja. Isten - jó Atyához méltóan - a legbecsesebb áldozatot is képes meghozni a fiaért. Gazdagon felöltöztet bennünket, a legdrágább ruhát adja ránk, levágatja a legbecsesebb hízott tulkot is, mert velünk együtt akar ünnepelni és gyönyörködni az Ő fiaiban.

Ebben a bibliai példázatban a test szerinti apa egy hízott ökröt áldozott fel, hogy kifejezze a visszatért fia feletti örömét. Tudjuk azonban, hogy ez szellemi módon is igaz. Isten a saját egyetlen fiát, Isten bérányát, a legdrágábbat, Jézust áldozta fel azért, hogy az *elveszett, de megtalált* fiainak élete legyen és bőségben éljenek. Ez az Atya odaadó, megmentő szeretetének leghatalmasabb kifejezése.

„Úgy szerette ezt a világot, hogy az egyszülött Fiát áldozta fel, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3:16)

Csak jó fa teremhet jó gyümölcsöt

A világban sok ember a különböző gyümölcstermő fák esetében sokszor csak a nyári gyümölcsstermés idején - a fa gyümölcse alapján - képes megmondani, hogy milyen fát lát: almát, körtét, szilvát stb. Sokszor még így is tévesen ítélik meg a gyümölcs fogyaszthatóságát, mert amelyik külsőleg egészségesnek látszik, az belül teljesen férges, hasznavehetetlen és kárt okoz. A gyakorlottabb, szakavatott emberek azonban - a fa alakjáról, nagyságáról, kérgéről, leveléről stb. - gyümölcs nélkül is - meg tudják mondani egy fáról, hogy milyen gyümölcsfáról van szó, milyen állapotban van, és ezért milyen gyümölcs várható róla. A szakértő kertészek a gyümölcserésen kívüli időszakban kell egy fán sok olyan műveletet (ültetés, metszés, permetezés) elvégeznie, ami a nyári időszakban meghatározza annak gyümölcsstermését. Az őszi és a tavaszi hónapokban kell azt is eldöntenie, hogy ha a fa állapota nem egészséges (fertőzött, korhadt stb.), akkor azt ki kell vágni, mert nem várható róla jó és sok termés, csak másokat megfertőzne, és nagy kárt okozna, mind a többi fában, és mindazokban, akik jóhiszeműen - a látszat alapján ítélve - esznek annak a gyümölcséből.

Mondhatnánk ezt úgy is, hogy egy szakember *meg tudja ítélni (és meg is kell ítélnie) a fa alapján, hogy milyen lesz annak a gyümölcse: egy almafa almát, egy körtefa pedig körtét fog teremni, de azt is megmondja, hogy egy jó (egészséges, életerős) fáról van-e szó, aminek jó és egészséges gyümölcse lesz, vagy egy gyenge (beteges, erőtlen) fáról, aminek rossz (férges, romlott) gyümölcse lesz.*

Jézus jól ismerte ezeket a törvényszerűségeket és a körülötte élő emberek is tudták értelmezni a természetből vett példázat alapján azt, hogy mi annak a szellemi üzenete. Ma már csak a természet közeli életet élő emberek ismerik ezeket a törvényszerűségeket, de fontos, hogy megismerjük ezeket, hogy mi is megértsük azt a példázatot, ami alapján Jézus a szellemi megkülönböztetésre tanította tanítványait, természetesen bennünket is tanít ma. A Máté 7. fejezetében beszél ezekről Jézus:

„Őrizkedjetek pedig a hamis prófétáktól, akik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belől ragadozó farkasok. Gyümölcseikről ismeritek meg őket. Vajon a tövisről szednek-e szőlőt, vagy a bojtórjáról fügét? Ekképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. Minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik. Azért az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket.” (Máté 7.15-20)

A természetből vett példa alapján Jézus azt a következtetést vonja le (és szeretné, ha mi is megértenénk), hogy *„csak a jó fa teremhet jó gyümölcsöt, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt fog teremni”*. A példázat lényege szellemi értelemben véve az, hogy ne a látható, a szemnek és a fülnek tetszetős dolgokra koncentráljunk, és az alapján ítéljünk, hanem *„jó kertész módjára”* - szakértőként, érett hívőként, *„akiknek gyakorlottak az érzékeik a jó és a rossz közötti különbségtételben”* (Zsidó 5.14) - mi is meg tudjuk különböztetni a fákat gyümölcseik nélkül is, hogy melyik a jó és melyik a rossz fa. Csak akkor *„együnk annak a gyümölcseiből”* (hallgassuk meg az ő tanítását), ha megbizonyosodtunk róla, hogy egy jó fa. A Biblia ugyanis a fát az emberekkel

azonosítja. Emberre mondja a zsoltáros: „*a boldog ember ... olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amelyik idejekorán megadja gyümölcsét.*” (Zsolt1.1-3) A természetből vett példát Jézus is a szellemi életre alkalmazza, ahol a fák embereket - szolgálókat: apostolokat, prófétákat, tanítókat stb. - jelentenek.

A fa példázatával már a Biblia elején az első emberpár bukásánál is találkozunk. Már Ádám és Éva is azért buktak el, mert a tiltott - *rossz* - *fa* gyümölcséből ettek, ami nagyon kívánatos és tetszetős volt a szemnek, de mégis halálos.

Az 1 Mózes 3.1-11-ben arról olvashatunk, hogy az Édenben a sok fa között a kert közepén volt *egy rossz fa* - a jó és a gonosz tudásának fája - és Isten megtiltotta Ádámnak és Évának azt, hogy arról egyenek. Isten tudta, hogy ha esznek abból, akkor az az ő halálukat fogja okozni. Megdöbentő, hogy mindketten hallották Isten parancsát. Tudták azt is, hogy melyik a tiltott (rossz) fa, aminek gyümölcséből nem szabad enniük, de a fa gyümölcse olyan kívánatos volt a szemnek, hogy Éva nem tudott ellenállni, sőt rávette Ádámot is, hogy ő is egyen belőle. Ezért mindketten elbuktak és szellemileg halottá váltak: megszakadt a közösségük Istennel. Ezt örökölte a bukott emberiség Ádám és Éva bűne miatt és ebben vétkeznek a világ - és sajnos sokszor Isten fiai is, ami számukra is a halált jelenti.

Pál apostol így oktatja hűségese tanítványát, Timóteust erre az esetre hivatkozva:

„Az asszony csendességben tanuljon teljes engedelmisséggel. A tanítást pedig nem engedem meg az asszonynak, sem hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességben. Mert Ádám teremtett elsőnek, azután Éva. És Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván, bűnbe esett:” (1 Timóteus 2.11-14.)

Hasonlókat ír Pál a korinthusi gyülekezetnek is:

„Mert egyenként *mindnyájan prófétálhattok*, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vigasztalást vegyen; És a *prófétalelkek engednek a prófétáknak*; Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében. A ti asszonyaitok *hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincsen megengedve nékik, hogy szóljanak; hanem engedelmesek legyenek, amint a törvény is mondja. Hogyha pedig tanulni akarnak* valamit, *kérdezzék meg otthon az ő férjüket; mert éktelen dolog asszonynak szólni a gyülekezetben. Avagy ti tőletek származott-e az Isten beszéde, avagy csak hozzátok jutott el? Ha valaki azt hiszi, hogy ő próféta, vagy lelki ajándék részese, vegye eszébe, hogy amiket néktek írok, az Úr rendeletei azok.*”
(1Kor 14.31-37)

Pál ezeket az erős szavakat a végén azzal hitelesíti, hogy hozzát teszi: „*amiket írok, azok az Úr rendelései!*” Ebben a fejezetben Pál a gyülekezeti rendről ír és ennek kapcsán beszél ezekről. Észre kell azonban vennünk, hogy nem arról van szó, hogy az asszonyok meg sem mukkanhatnak a gyülekezetben, hiszen a gyülekezetben „*mindnyájan prófétálhatnak*”. Az asszonyok is prófétálhatnak, ugyanúgy, mint bárki más, ami egy nagyon fontos és erőteljes szolgálat, a legfontosabb ajándék, amire törekedni kell! (1 Kor. 14.1) A korábbi igeszakasz törvénykező és kizárólagos

értelmezése sok zavart okozott és okoz Isten népe között, ezért néhány kulcsfontosságú szó eredeti görög jelentése szerint nézzük meg pontosabban mit is jelent ez:

- az asszony (güné) jelentése: nő, asszony, feleség, menyasszony,
- hallgatni (szigaó) jelentése: hallgatni, csöndben lenni,
- szólni (laleó) jelentése: beszélni, szólni, locsogni, fecsegni.

Ez alapvetően úgy értelmezhető, hogy az asszonyok ne legyenek hangadók, fecsegők a gyülekezetben, hagyják meg a férjüknek a szólás jogát és ne ragadják magukhoz a szót és ne kérdezzessenek nyilvánosan olyan dolgokat, amire otthon a férjük is válaszolni tud.

Tudjuk, hogy az asszonyok a genetikai adottságukból adódóan szeretnek beszélni, gyorsan képesek és szeretnek dönteni, a döntéseiket azonban a külső benyomásaik, a látszat, az érzéseik alapján hozzák meg, amiről Évához hasonlóan igyekeznek meggyőzni a férjüket is. Ádámmal hasonlóan sok férj elbukik ebben ma is, mert ráhagyatkoznak a feleség, az asszony döntésére. Sok család ma is ennek a következményét szenvedni el a mindennapokban. Az asszonyoknak ez a mentalitása nagyon hasznos, mert Isten rendelése szerint a *férjeik segítőitársai* az élet mindennapos, gyakorlati dolgaiban, de az egész életüket meghatározó döntésekben Isten a férjnek, mint a *feleség fejének* szánt *elsődleges* szerepet. Pál a Szent Szellem által ezt a következőképpen magyarázza: „mert Ádám teremtett elsőnek, azután Éva. És Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván, bűnbe esett”. A ravasz kígyó becsapta Évát. A feleségek sokszor tapasztalják és bosszantja őket, hogy a férjük miatt rágódik, elemezget olyan sokat és vizsgál sok alternatívát egy-egy fontos döntésnél: ház -, autó vásárlása stb. Egy alapos és hosszútávra kiható fontos döntés meghozatala azonban mélyebb vizsgálódást és sok tényező elemzését igényli, és nem lehet csupán a külső, felületes benyomások alapján, érzelmi alapon dönteni. A férjek részéről ez a hozzáállás és mentalitás nem a tehetetlenség, a bizonytalanság vagy a döntésképtelenség jele, mint azt sok feleség gondolja, hanem Isten teremtette ilyennek a férfiakat, mert az élet nagy kérdéseiben *elsődleges* döntési szerepet szánt nekik, amihez olyan adottság és mentalitás szükséges, amivel alapvetően a férfiakat ruházta fel és nem a nőket. A feleségek sokszor a szín, a forma, a divatosság és más külsőségek alapján hajlamosak eldönteni azt is, hogy milyen lakást, vagy autót vegyenek, aminek később a felmerülő magas lakbér és rezsi, benzinfogyasztás és javítás magas költségeiben fizetik meg az árát. Az asszonyok pillanat alatt el tudják dönteni, hogy szerintük mi lenne a helyes döntés; és sajnos sokszor el is döntenek a *férj helyett és Évához hasonlóan meggyőzik arról a férjüket is*. Így születik sok rossz döntés a családokban az élet nagy kérdéseiben. A feleségek sokszor ma is azt a nagy hibát követik el, amit Éva is elkövetett. Kilépnek az Isten által nekik szánt *segítőitárs* szerepéből és a *fő*, a férj szerepébe lépnek. Meg kellene tanulni az asszonyoknak, feleségeknek, ahogyan Pál is írja, hogy „csendességben tanuljanak engedelmisséget” és főleg ne ők akarjanak tanítani másokat (más érett asszonyokat és férfiakat), mert Isten ezt nem engedte meg nekik. Lehet erről sokat vitatkozni, de Isten tudja, miért látta ezt így jónak! Sok hamis szolgáló van, akik igyekeznek ennek az ellenkezőjét bizonygatni, de a nagy kérdés az, hogy kinek higgyünk és kinek engedelmeskedjünk:

Istennek és az Ő igéjének vagy a kígyónak, aki az érzelmeikre hatva sokszor ma is az asszonyokat környékezi meg és rajtuk keresztül igyekszik bűnbe vinni a férfiakat, férjeket. Isten és az Ő igéje nem változott. Pál, aki a Szent Szellem által írta le ezeket a szavakat - a jó bizonyosága által - jelentős helyet kapott a Szentírásban. Sok hamis szolgáló mondhatja ma is, hogy „Uram, Uram”. Tehetnek sok csodát, ha azonban a mindennapi életük minden területén nem az Atya akaratát cselekszik, akkor később - az utolsó ítéletkor - ki fog derülni róluk, hogy Jézus nem ismeri, sőt „gonosztevőknek” nevezi őket (Máté 7.22-23). Az ilyen gonosztevők sok jóhiszemű hívőt a pokolra juttatnak, ezért tanít bennünket Jézus arra, hogy a fára (a szolgáló életére) koncentráljunk és meg tudjuk állapítani, hogy kik a jó és kik a rossz fák.

A *fa* lehet férfi és nő egyaránt!

Jól jegyezzük meg, amire Jézus figyelmeztet bennünket: **csak a jó fa teremhet jó gyümölcsöt, a rossz fa pedig csak rossz gyümölcsöt teremhet; bármennyire is tetszetős annak gyümölcse.** A fák az emberek, akiket **az élete és nem a szolgálatának látható jelei minősítenek.** Ne a jelekre és csodákra, a fülnek kellemes igehirdetésekre, a sok követőre figyeljünk tehát, mert azok félrevezetnek, hanem igyekezzünk megismerni a fát (a szolgáló személy életét) és az alapján ítéljük meg, hogy ő jó vagy rossz fa. Meg kell próbálni (vizsgálni) őket. Ezt tették az efézusi hívők is, akik megvizsgálták a hozzájuk érkező apostolokat és megállapították róluk, hogy hazudnak, azaz *rossz fák* (Jel. 2.2) Ez a megvizsgálás és megítélés az érett hívők, a gyülekezet kötelessége. Ha nem teszik, nagy veszélybe kerülnek, mert a hamis szolgálók sokakat félrevezetnek.

Fel lehet tenni a kérdést, hogy milyen fák azok, akiknek életére a következők jellemzők:

- rendezetlen, zavaros a házasság - és a családi életük,
- akár többször is elváltak és újránházasodtak,
- kusza és rendezetlen a házuk tája,
- engedetlenek és a világban vannak a gyerekeik,
- jó módban élnek, amit „áldásnak” tekintenek és dicsekednek is vele,
- ugyanakkor esetleg zavaros pénzügyeik vannak.

Ezek elég kirívó esetek, de ha nyitott szemmel és füllel járunk ebben a hívő „világban”, akkor láthatjuk, hogy ezek valamelyike elég gyakran előfordul híres szolgálóknál is. Lehet mondani, hogy „de hát nem ismerem egy híres, tőlem távol élő szolgáló magánéletét!” Hogy tudnám megítélni azt? Ma az internet (a honlapok, a facebookok, a DVD-k) és a média (TV, újságok) világában sok olyan valós információ ismert egy tőlünk távol élő neves szolgálóról is, ami elegendő annak megítéléséhez, hogy milyen fák. A számunkra fontos információkat sokszor ők maguk mondják el, nem titkolják, sőt néha még dicsekednek is vele. Sokszor a nem biblikus és nem hiteles életük (rossz fa) termése a hirdetett hamis tanításaik, amivel saját bibliaellenes cselekedeteiket igyekeznek igazolni.

Érdeemes többször hangsúlyozni, hogy Jézus a példázatában arra hívja fel a figyelmet, hogy a hamis szolgálók leleplezésekor *a fára koncentráljunk*. A látszat, a külsődleges dolgok - a „tetszetős ruházat” (alázatosnak látszó „báránybőr”), kegyes szavak sokakat megtévesztenek, amit az ördög arra használ fel, hogy a hamis szolgálókon keresztül sokakat félrevezessen. A lelki (érzéki) emberek szemének, fülének és az emberi vágyaknak az ilyen szolgálók a kívánatosak, akik báránynak látszanak, de a szívük mélyén valójában „ragadozó farkasok” („rossz fák”), akik a rossz gyümölcsseikkel sokakat megfertőznek. Tejjel táplálják és csecsemőkorban tartják a hívőket és ezért nem tudnak érett, *szakértő* hívökké válni, akik meg tudnák különböztetni, hogy melyik a rossz fa (hamis szolgáló). Ezért sok jóhiszemű hívőt félrevezetnek, és a pokolra juttatnak. A csecsemőkorban tartáson túl a „ne ítéld, hogy ne ítéltess” hamis teológiájukkal még a megítélést is megtiltják nekik, hogy a hívők le ne leplezzék őket. Jézus azt mondja róluk, hogy „gonosztevők”, ezért ne higgyünk az ilyen embereknek.

A hívők ma sem a fára - az emberre - hanem az üzenetre és a láthatókra néznek, ezért könnyen félrevezethetők. Egy jó fa tudja, hogy hol a helye Isten tervében, mire hívta el őt és engedelmes a haláláig. A jó fa jellemzője az alázatosság (saját maga megalázása és mások felemelése), a szerénység, a hűség, a becsületesség, a szavahihetőség, a jószívű adakozás stb.

Függetlenül attól, hogy férfi vagy női szolgálóról van-e szó és milyen üzeneteket hirdetnek, **önmagában már az igeellenes és rossz fákról van szó**, ha egyesek

- azzal *dicsekednek*, mekkora létszámú gyülekezetük van, hány könyvet írtak és hány DVD-t adtak ki, vagy milyen nemzetközi szolgálatuk van,
- különböző - a hívőktől magukat *megkülönböztető* címeket viselnek - és ezzel mások fölé emelve magukat *alávetettséget és tiszteletet várnak el* másoktól,
- *hivalkodó, drága, divatos ruhákban járnak*,
- *drága lakásban és hivalkodó módon élnek*,
- *a házasságuk romokban van* vagy teljesen tönkrement,
- *a gyerekeik engedetlenek* és a világban vannak,
- *kifogásolható, zavaros pénzügyeik vannak*,
- *szeretik a pénzt* és ezért elsősorban *a maguk meggazdagodására törekednek*, amit a „bővölködés az áldás jele” hamis teóriájukkal igazolnak,
- *a szegények, elesettek megsegítésével*, az azok számára való gyűjtéssel *nem sokat törődnek*,
- *a szent életet, a keskeny úton járást, a kereszthordozást, az érettségre jutást, az ítéllettel fontosságát* stb. *nem hangsúlyozzák*. Általában *tartózkodnak a kemény beszédétől, nem harcolnak elkötelezett módon a bűn ellen, hanem megalkuvók (toleránsak)*, mert *nem akarják, hogy a sokaság és ezzel az adakozás is megfogyatkozzon, ami fontos a hírnevük és a megélhetésük szempontjából*,
- *nem hallottam róla, hogy vállalva az életük megvizsgálását is, valaki valaha is a jó és a rossz fa példázatáról tanított volna*.

Mondhatjuk azt, hogy de hát senki sem tökéletes! Az ige azonban elvárja, hogy egy szolgáló *feddhetetlen* és *az élete példaértékű* legyen, ahogyan Pál is a saját élete példáját állította követendő mintának a hívők elé (2 Thessz. 3.9; 2 Tim. 3.10). Talán nem kell, hogy mindazok és olyan formában minden szolgálóra érvényesek legyenek, mint amit Pál magáról mond, mindenesetre jól érzékelteti azt, hogy mennyire más egy *jó fa* ahhoz képest, ami ma sok - nemzetközileg is ismert - szolgálóra jellemző. Felfedezhetünk az alábbiak közül néhányat a mai szolgálóknál?

„*Krisztus szolgálói-e? (balgatagul szólok) én méginkább; több fáradtság, több vereség, több börtön, gyakorta való halálos veszedelem által. A zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy híján. Háromszor megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, éjt-napot a mélységben töltöttem; Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt; Fáradtságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való böjtölésben, hidegben és mezítelenségben. Mindezekén kívül van az én naponkénti zaklattatásom, az összes gyülekezetek gondja. Ki beteg, hogy én is beteg ne volnék? Ki botránkozik meg, hogy én is ne égnék? Ha dicsekednem kell, az én gyengeségemmel dicsekszem. Az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki mindörökké áldott, tudja, hogy nem hazudom.*” (2 Kor. 11.23-31)

Sokaság, kihívottak, győztesek

Sok kisebb, nagyobb és óriási létszámú keresztény közösséget hívnak ma gyülekezni. Itt olyan emberekről van szó,

- akik Jézus szavait - az igét - csak hallgatni szeretik,
- akik nem csak hallgatják, hanem követik is valamilyen mértékben, ha annak nem túl nagy ára van, vagy
- akik engedelmeskednek Jézusnak mindenben és az élet minden próbájában helytállva azon az úton haladnak, amit Jézus határozott meg számunkra; mindenben az Atya akaratát követve, ahogyan Ő is tette azt teljesen a keresztfáig.

Tudjuk, hogy egy-egy gyülekezeti közösségben sokféle ember van. Nézzük most meg az ige tükrében, hogy milyen emberek alkotják a gyülekezeteket.

Ez a jelenség már Jézus idejében is megfigyelhető volt, és ma sincs ez másképpen.

A sokaság

Jézust óriási sokaság követte. Egy „megagyülekezeti” (5000) ember volt jelen, amikor több napon keresztül tanította őket, akiket végül az öt halat és a két kenyeret megszorítva meg is vendéglátott. Óriási tömeg követte a csodatételei miatt (János 6.2-15). A nagy sokaság hozsánát kiáltott akkor is, amikor a szolgálata végén felment Jeruzsálembe (Máté 21.8-9). Tudjuk azonban azt is, hogy a sokaság hamar megtagadta Jézust és „feszítsd meg”-et kiáltva a halálát kívánta, amikor kiderült, hogy nem dicsőséges földi királyként akar uralkodni, hanem az Atya akaratát beteljesítve a szörnyű kereszthalált választotta. Ugyanaz a sokaság, amelyik három nappal korábban még éljenezte, most „feszítsd meg”-et kiabálva elfordult Jézustól (Márk 15.12-13).

A kihívottak

Jóval kevesebben voltak azonban azok, akiket Jézus kihívott a világból és a tanítványává váltak, vállalva a tanítványi élet viszontagságait. Tudunk a 12-ről, majd a 70-ről és arról is, hogy mindössze 120 tanítvány volt csak jelen a felházban Jézus feltámadása után az Atya ígéretére várva. (Ap.csel 1.12-15) Ők voltak azok, akikkel Pünkösöd napján elindult az Isten szemében is dicsőségesnek számító gyülekezet.

A győztesek

Amikor Jézus arról kezdett beszélni a tanítványainak, hogy „aki nem eszi az Ő testét és nem issza az Ő vérének, abban nincs élet”, akkor sokan elhagyták még a tanítványai közül is. „Kemény beszéd ez, kicsoda hallgathatja” - mondták és otthagyták Jézust (János 6.51-66). Jézus még a 12-t is megkérdezte: „ti is el akartok menni?” Ők azonban azt válaszolták, hogy „kihez mehetnének? Örök életnek beszéde van te nálad”

(János 6.67-68). Ők voltak azok, akik kitartottak Jézus mellett, de sok tanítvány, akik korábban követték Őt, elhagyták, mert nem tudták elviselni a kemény beszédet.

Így volt ez a történelem során és így van ma is: „sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak” (Máté 20.16) A Jelenések könyvében is azt látjuk, hogy Jézus a hét gyülekezetből hatot megtérésre szólít fel és azok közül csak néhányan lesznek, akik meghallják a szót és engedelmeskednek is neki: ők lesznek a „győztesek” (Jel. 2.1-3.22). A győztesek azok, akik a nehéz harcok során is bátran küzdenek, nem hátrálnak meg és győzelemre viszik Jézus ügyét.

Mi, akik Jézus követőjének mondjuk magunkat, melyik csoporthoz tartozunk?

A *sokasághoz*, mert biztonságot ad a sokaság látványa és meggyőz arról, hogy jó helyen vagyunk? Ezért megvizsgálás nélkül elfogadjuk azt, amiket a szolgálók mondanak? Meddig sodródunk a sokasággal? Addig, amíg hasznunk van belőle, mert a testünket táplálva sikert és bővülő életet ígérnek nekünk, mint ahogyan Jézust is hallgatta az 5000 ember, mert enni adott nekik? Amikor viszont már többről volt szó, akkor ránk is érvényes, amit Jézus mondott a sokaságnak, hogy *ti csak azért követtek engem, mert enni adtam nektek*. Hányan vannak ma, akik a sokasághoz tartoznak a gyülekezetekben, akik hallgatják ugyan, hogy a szolgálók Jézusról beszélnek, de csak addig tartanak ki, amíg a testüket táplálják? Őket hívják ma testies keresztyéneknek, akik valójában nem keresztyének, mert a testüket nem hajlandók halálra adni, hanem inkább - a világhoz hasonlóan - táplálják azt. A világ követését a test kívánságának táplálása jellemzi. Jézus követése a test halálra adását igényli tőlünk, amire sokan már nem hajlandók. „Feszítsd meg”-et kiáltunk mi is a sokasággal együtt, mert egy olyan Jézusra, aki tőlünk is elvárja a kereszt felvételét és hordozását, már nincs szükségünk? Csak addig követjük őt, míg a dicsőséges királlyal együtt vonulhatunk palmaágakat lengetve és hozsannát kiáltozva? Te mit vagy hajlandó feláldozni Jézusért?

Lehet, hogy a *kihívottakhoz* - a tanítványokhoz - tartozunk, akik valóban meghallottuk Jézus hívását, igent mondtunk Neki és engedelmeskedünk is Neki, de csak addig, míg nem kér túl nagy áldozatot tőlünk. Itt már nem arról van szó, hogy mi a jó és hasznos nekünk - a testi embernek - hanem arról, hogy áldozatot is kell hoznunk azért, hogy Jézust kövessük! Mekkora áldozatot vagyunk hajlandók hozni Jézusért? Vállaljuk mi is a keresztet? A test halálba adását és a kereszt hordozását minden nap? Ezt jelenti Jézus követése! Vagy ez már túl *kemény beszéd* nekünk, amit nem szívesen hallgatunk, és inkább elhagyjuk Őt? Ez akkor is igaz, ha ottmaradunk a gyülekezetben és éljük a vasárnapi hívők megszokott életét, ahogyan ezt a többség ma is teszi, a többiekkel sodródva, de valójában már letértek Jézus útjáról. Ők azok, akik *megalkudtak* az igazsággal és a hamisságban járnak. Mekkora áldozatot vagyunk hajlandók hozni Jézusért?

Vállaljuk azt is, hogy a kereszt mindennapos hordozása miatt a világias, testies, csecsemő keresztyének sokasága kigúnyol, elutasít, végső soron kizár bennünket (János 16.2) csak azért, mert *nem alkudunk meg* az igazsággal, hanem valóban

engedelmeskedünk Jézusnak mindenben, minden nap? Csak addig tudunk kitartani, amíg tejjel táplálnak bennünket és nem kell felelősséget, áldozatokat vállalva - nem önmagunknak, hanem kizárólag - másokért élni, szolgálva nekik? A hervadhatatlan korona csak a győzteseknek jár, akik hallják az Ő hangját, megcselekszik azt és képesek mindent feláldozni, ha kell az életüket is Jézusért! Jézus ma is felszólít minden gyülekezetet, hogy térjenek meg! Ma még van lehetőség megtérni és a győztesek útját választani: meghallani az Ő hangját és mindenben engedelmeskedni Neki.

Látunk azonban a sokaságra is jó példát az igében. Pünkösdkor 3000 ember tért meg, akik őszintén megbánták a bűneiket, akikről úgy ír az ige, hogy „szívük lelkük egy volt” (Ap.csel. 2.36-41). Látjuk azt is, hogy később újabb 5000 ember csatlakozik a gyülekezethez Jeruzsálemben (Ap.csel 4.4). Közülük azonban senki sem a maga hasznát kereste, hanem őszintén megbánva a bűneiket egy valóban szent közösség voltak. Ebben a gyülekezetben ahol szentség volt, a megtéretlen emberek féltek közük keveredni, mert az túl veszélyes volt számukra (Ap.csel. 5.13). Ha mégis akadtak ilyenek, akik megalkudtak az igazsággal, azok Anániához és Safirához hasonlóan meghaltak a bűneik miatt (Ap.csel.5.1-5). Kockázatos, mondhatni életveszélyes volt egy szent közösséghez csatlakozni olyanoknak, akik nem a szentség útján jártak. Jézus ma is ezt várja el tőlünk!

Láthatjuk, hogy Jézus nem sokaság-ellenes, hanem azt akarja, hogy „mindenki üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson” (1 Tim. 2.4). Egyedül az óemberi természetünk az, ami az akadály ebben. Aki azonban oltárra adja az ő testét és új életet nyer, annak minden lehetséges.

Dicsőség Neki mindezért. Ámen.